

Arrest

nr. 285 417 van 27 februari 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Vertegenwoordigd door zijn voogd X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. T. VITA
Kunstlaan 52
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 november 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 29 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 december 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 januari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat K. T. VITA en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 27 december 2020 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 28 december 2020 om internationale bescherming. Op 29 september 2022 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

“A. *Feitenrelaas*

Volgens jouw verklaringen ben je een Afghaans staatsburger, Pashtun en soennitisch moslim. Je bent afkomstig van het dorp Abzingani, district Hesarak, provincie Nangarhar. Op het moment van jouw persoonlijk onderhoud ben je volgens jouw verklaringen vijftien jaar oud.

Je volgde koranlessen in de madrassa. Op een dag was je daar met andere jongens, toen de taliban drie jongens met geweld meenamen uit de madrassa. Jij en de andere jongens die toen aanwezig waren in de madrassa kregen hierdoor schrik. Jullie liepen naar jullie huizen en je vertelde jouw vader wat er gebeurd was. Jouw vader ging naar de velden en je bracht hem thee.

In de vroege avond van dezelfde dag, kwamen de taliban naar jullie huis. Ze vroegen jouw vader waarom je de madrassa verlaten had en zeiden dat je terug moest komen. Jouw vader zei dat je de volgende dag terug naar de madrassa zou gaan.

Je ging echter niet terug de volgende dag, waarop de taliban twee jongens naar jou stuurde om te vragen waarom je niet terugkeerde. Je zei dat je niet ging. Twee uur later kwamen de taliban naar jouw huis. Ze vroegen waarom je niet naar de madrassa was gekomen. Je zei dat je niet wilde gaan omdat zij jou dan ook zouden meenemen, zoals ze gedaan hadden bij die andere jongens. De taliban zei dat je wel moest komen, omdat je meer moest leren over de Islam en dat dit verplicht was. Hierop zei je dat het ok was en dat je de volgende dag zou komen.

Nadat ze vertrokken, nam jouw vader contact op met een smokkelaar. Hij kwam jou diezelfde avond halen en nam jou mee naar Kabul, van waar je verder reisde.

Omwille van bovenstaande redenen verliet je Afghanistan. Dit zou ongeveer vier jaar voor jouw persoonlijk onderhoud geweest zijn.

Na jouw vertrek zouden de taliban nog twee keer langs gekomen zijn bij jouw gezinsleden in Abzingani. Ze vroegen waar jij was en zouden jouw vader geslagen hebben. De laatste keer was toen jij in Servië was, wat ongeveer twee jaar geleden zou zijn. Je weet niet of ze hierna nog zouden langs gekomen zijn.

Ter ondersteuning van jouw verzoek om internationale bescherming leg je de volgende documenten neer: jouw taskara, de taskara van jouw vader, foto's van jouw gehandicapte vader, opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud verstuurd door jouw voogd.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw verklaarde land van herkomst.

Je haalde ook aan dat je sinds jouw kindertijd problemen zou hebben met jouw keel (CGVS, p. 4). Er werd jou tijdens jouw persoonlijk onderhoud gevraagd of je hier toen ook last van had, waarop je negatief antwoordde (CGVS, p. 4). Nog werd jou verzekerd dat je het op elk moment kon aangeven indien het moeilijk zou worden en steeds een pauze kon vragen of water kon vragen indien je pijn zou krijgen (CGVS, p. 4-5). Er werd twee keer een pauze voorzien tijdens jouw persoonlijk onderhoud (CGVS, p. 17, 26).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat jij doorheen jouw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt dat je een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie hebt of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat jouw houding niet in overeenstemming gebracht kan worden met of niet getuigt van een gegronde vrees op vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Zo zou je ook in andere Europese landen een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend onder valse namen en geboortedata, waaronder in Roemenië en Duitsland (zie administratief dossier, blauwe map, document 3). Je verklaart dit zo gedaan te hebben omdat je daar eigenlijk niet wilde blijven, maar gewoon voor korte tijd een verblijfplaats wilde hebben (CGVS, p. 22-23). Dit gedrag ondermijnt zowel de ernst als de geloofwaardigheid van de aangehaalde problemen in jouw land van herkomst. Er mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat indien je voor jouw leven zou vrezen, je zo snel mogelijk een ernstig verzoek om internationale bescherming zou indienen wanneer je daar de kans toe kreeg in een land van de Europese Unie. Dat je daarentegen verzoeken indienende op frauduleuze basis, wat ertoe geleid kon hebben dat je helemaal geen bescherming zou krijgen, gaat hier dan ook regelrecht tegenin. Dat je bewust de Europese asiendiensten trachtte te misleiden, ondermijnt bovendien ook jouw algemene geloofwaardigheid.

Daarnaast blijken ook jouw verklaringen omtrent jouw vluchtmotieven niet te kunnen overtuigen. Zo ben je bijvoorbeeld strijdig over hoe lang je nu juist naar de madrassa zou gegaan zijn. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde je dat je ongeveer een jaar naar de madrassa ging en dat er de eerste zes maanden geen probleem was, maar dat de taliban daarna regelmatig langskwam (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Tijdens jouw persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaar je echter dat je begonnen was met de madrassa toen je zes jaar oud was en hiermee stopte toen je tien jaar oud was (CGVS, p. 17). Gevraagd of je dan vier jaar naar de madrassa ging, beaamt je dit (CGVS, p. 17). Je geeft wel aan dat je soms niet ging als je iets anders te doen had, ziek was of als het een feestdag was (CGVS, p. 17). Ook wanneer jou later nog eens gevraagd werd hoe lang je al naar de madrassa ging toen die jongens van daar genomen werden door de taliban, zeg je dat dit ongeveer drie of drieënhalve jaar was (CGVS, p. 24). Wanneer jou gewezen wordt op het feit dat je dit bij de DVZ helemaal anders verklaarde, zeg je plots dat je één jaar niet gegaan zou zijn omdat er toen jongens uit de madrassa zich vrijwillig bij de taliban hadden aangesloten en dat je toen bang was en stopte voor ongeveer een jaar en acht of negen maanden, waarna je terug ging. Nadat je ongeveer acht of negen maanden terug ging, werden die jongens gedwongen meegenomen door de taliban en stopte je terug (CGVS, p. 24). Vooreerst moet er hier op gewezen worden dat indien je daadwerkelijk een jaar niet naar de madrassa zou gegaan zijn, je dit eerder had aangegeven zoals wanneer jou gevraagd werd hoe lang je nu eigenlijk ging en je zelf ook verklaarde dat je soms niet ging, zoals wanneer je ziek was of er feestdagen waren (zie boven). Dat je hier toen niets over verklaarde en dit louter post factum deed wanneer jou gewezen werd op tegenstrijdigheden in jouw verklaringen, tast de geloofwaardigheid van jouw verklaringen hierover ernstig aan. Dit kan dan ook niet volstaan om verschuiving te bieden voor jouw tegenstrijdige verklaringen. Bovendien komen jouw "nieuwe" verklaringen over wanneer je stopte met de madrassa en hoe lang je terug ging voor er problemen ontstonden nog steeds niet met hoe je dit bij de DVZ verklaarde. Daar stelde je namelijk dat je een jaar ging en er toen na zes maanden problemen ontstonden (zie boven), wat niet hetzelfde is als dat je ongeveer acht of negen maanden terug ging waarna de jongens gedwongen werden meegenomen (zie boven). Omwille van bovenstaande wordt dan ook afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van jouw verklaringen.

Bovendien blij je ook geen consistente verklaringen te kunnen afleggen over de aanwezigheid en problemen met de taliban in de madrassa. Zo verklaarde je zoals hierboven aangegeven dat er eerst zes maanden geen problemen waren en dat ze sinds dan regelmatig langskwamen (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Dit komt echter niet overeen met hoe je op het CGVS verklaart dat de taliban al in de madrassa waren en naar daar kwamen sinds voor jij naar daar ging (CGVS, p. 24). Wanneer jou later gevraagd wordt of de taliban dan al de hele tijd aanwezig waren in de madrassa toen jij daar ging en of ze in die periode dan regelmatig langskwamen, antwoordde je dat ze dit hun hoofdplaats was en dat ze daar altijd waren (CGVS, p. 25). Na confrontatie met jouw uitspraken hierover bij de DVZ stel je dat de taliban daar altijd waren maar dat er eerst zes maanden geen problemen waren en ze dan pas begonnen met gesprekken over de islam en hen te vervoegen (CGVS, p. 25). Dit valt echter nog steeds

niet te rijmen met jouw verklaringen bij de DVZ, waar je letterlijk zei dat ze na zes maanden regelmatig langskwamen (zie boven). Op deze manier kan je dan ook allerminst uitklaring bieden voor jouw tegenstrijdige verklaringen. Ook zo wordt de geloofwaardigheid van jouw verklaringen uitgehoud.

Bij bovenstaande argumenten moet nog aangegeven worden dat jouw voogd aanhaalt dat er rekening moet gehouden worden met jouw gebrek aan scholing, het feit dat je zelfs de kalender niet kent en daarom problemen zou hebben met chronologie (CGVS, p. 31). Ook dit kan echter niet volstaan om jouw inconsistente verklaringen te verschonen. Indien je echter geen besef zou hebben van chronologie of tijd, kan verwacht worden dat je helemaal geen tijdsaanduidingen zou geven of zou zeggen dat je niet zou weten wanneer bepaalde zaken juist gebeurden. In het begin van jouw persoonlijk onderhoud werd jou ook expliciet gewezen op het feit dat het beter is te zeggen dat je iets niet weet, dan bepaalde zaken te verzinnen (CGVS, p. 6). Dat je desondanks strijdige tijdsaanduidingen geeft, wijst eerder op het afleggen van leugenachtige verklaringen dan op onwetendheid met betrekking tot chronologie. Jouw advocaat oppert dan weer dat de notities die bij de DVZ genomen werden zeer beknopt zijn, in telegramstijl genoteerd werden en dat er daarom geen conclusies zouden mogen getrokken worden uit tegenstrijdigheden met verklaringen die je bij de DVZ aflegde (CGVS, p. 31). Hieromtrent is het belangrijk te benadrukken dat zowel het CGVS als de DVZ de deontologische plicht hebben om de verklaringen van een verzoeker om internationale bescherming letterlijk te noteren en dat de DVZ daarom geen samenvatting mag maken van wat een verzoeker zou gezegd hebben. Ook de tolken bij zowel het CGVS als de DVZ zijn verplicht de verklaringen van een verzoeker om internationale bescherming letterlijk en volledig over te brengen aan de interviewer. Bovendien werd bij aanvang van jouw persoonlijk onderhoud gevraagd naar eventuele opmerkingen over jouw verklaringen bij de DVZ. Je haalde toen geenszins aan dat er zaken foutief genoteerd of weergegeven waren bij jouw verklaringen omtrent jouw vluchtmotieven (CGVS, p. 7). Indien er toen zaken onvolledig of onjuist waren weergegeven, kan verwacht worden dat jij of jouw voogd of advocaat hier toen melding van zouden gemaakt hebben en niet pas op het einde van jouw persoonlijk onderhoud, wanneer meerdere tegenstrijdigheden bleken op te duiken tussen jouw verklaringen op het CGVS en de DVZ. Omwille van bovenstaande kunnen de tegenstrijdigheden in jouw verklaringen omtrent chronologie of tijdsaanduiding of tussen jouw verklaringen bij de DVZ en het CGVS dan ook niet verschoond worden door de opmerkingen van jouw voogd of advocaat hierover.

Verder blijken ook jouw verklaringen over de houding die jouw vader aannam met betrekking tot jouw problemen met de taliban niet eensluidend. Toen je een jaar stopte met les te volgen aan de madrassa omdat jongens zich daar toen vrijwillig hadden aangesloten bij de taliban, beweer je dat dit eigenlijk was omdat jouw vader toen bang was dat jij ook door hen zou meegenomen worden als je bleef gaan en dat de taliban jou zouden vragen om een zelfmoordaanslag te plegen (CGVS, p. 25). Later verklaar je dat de taliban al vier of vijf maanden voor de jongens werden meegenomen uit de madrassa (waarna je definitief stopte) aan het praten was over jihad en over hoe jullie hen moesten vervoegen (CGVS, p. 25-26). Jij zou toen tegen jouw vader verteld hebben over die gesprekken (CGVS, p. 25-26). Jouw vader reageerde hierop door te zeggen dat de taliban gewoon met jou aan het praten was, dat zij jou niet zouden meenemen en dat jij het niet serieus moest nemen (CGVS, p. 25-26). Pas nadat die jongens gedwongen werden meegenomen uit de madrassa zou hij zich zorgen gemaakt hebben (CGVS, p. 25-26). Dit kan echter niet in overeenstemming gebracht worden met de houding die jouw vader in het verleden aannam, toen hij al bang was dat jij zou meegenomen worden door de taliban wanneer een paar jongens zich vrijwillig bij hen hadden aangesloten (zie boven). Dat hij zich dan geen zorgen zou maken wanneer de taliban jou persoonlijk aansprak om hen te vervoegen, tart alle verbeelding. Hierop gewezen, herhaal je enkel dat jij het vertelde aan jouw vader, dat hij het niet serieus nam, zei dat ze gewoon met jou praatten en dat ze jou niet zouden dwingen om met hen mee te gaan (CGVS, p. 25-26). Hiermee bied je allerminst uitklaring voor jouw onverenigbare verklaringen. Ook zo wordt de geloofwaardigheid van jouw verklaringen op de proef gesteld.

Nog leg je strijdige verklaringen af over wanneer je juist gestopt zou zijn met naar de madrassa te gaan. Bij de DVZ verklaarde je dat dit een week voor jouw vertrek uit Afghanistan was (Vragenlijst CGVS, vraag 5), hoewel je bij het CGVS verklaart dat dit twee dagen voor jouw vertrek was (CGVS, p. 26). Na confrontatie zeg je dat het twee dagen voor jouw vertrek van thuis was en je hierna nog ongeveer een week in Kabul was dus dat je een week nadat je stopte met de madrassa Kabul verliet (CGVS, p. 26). Dit komt dan weer niet overeen met jouw verklaringen in het begin van jouw persoonlijk onderhoud bij het CGVS, waar je verklaarde dat de allerlaatste plaats waar je verbleef voor je het land verliet jouw eigen huis in Abzingani was (CGVS, p. 9). Hierover verklaar je dan weer dat je toen geen week in Kabul was, maar dat het een week duurde om van jouw dorp naar Kabul te gaan en dat je toen één nacht hier en één nacht daar verbleef maar niet goed wist waar dit allemaal was (CGVS, p. 26). Dit valt opnieuw

niet te rijmen met jouw vorige verklaringen over jouw verblijf in Kabul of met het feit dat jou in het begin letterlijk gevraagd werd waar je verbleef net voor jouw vertrek (ook al was het maar heel kort) en toont aan dat je eigenlijk gewoon steeds probeert jouw verklaringen aan te passen wanneer jou gewezen wordt op ongerijmdheden. Ook hier kunnen de opmerkingen van jouw voogd en advocaat niet volstaan als verschoning, op basis van dezelfde argumentatie zoals hierboven aangegeven. Wederom wordt zo de geloofwaardigheid van jouw verklaringen op de helling gezet.

Wat verder frappeert is dat je ook over bepaalde kernelementen van jouw relaas problematische verklaringen aflegt. Zo blijkt je op een bepaald moment niet meer de namen van alle drie de jongens die werden meegenomen uit de madrassa te weten (CGVS, p. 27). Je geeft zelf aan dat het A. (...) en B. (...) waren en dat je de andere naam vergeten bent (CGVS, p. 27). Uit jouw vorige verklaringen bleek hier namelijk ook een zekere I. (...) bij geweest zijn (CGVS, p. 21). Dat je zijn naam plots niet meer weet, is toch wel op zijn minst opvallend te noemen, gezien je voordien zei dat er niet zoveel studenten in de madrassa wasren (slechts vijftien tot zestien personen) en dat voordien verwees naar degene die je vergat als iemand van jouw vrienden die werd meegenomen (CGVS, p. 17, 21). Ook over de leeftijd van deze jongens, blijkt je geen consistentie te kunnen aanhouden. Aanvankelijk verklaarde je dat de drie jongens ouder waren dan jou (CGVS, p. 21). Wanneer later echter nog eens gevraagd werd hoe oud zij dan waren, stel je dat je het niet weet en dat ze misschien dezelfde leeftijd hadden als jou (CGVS, p. 27). Gevraagd of je denkt dat ze van dezelfde leeftijd waren, of dat ze ouder of jonger waren, geef je aan dat degene van wie je de naam vergat ouder was en de anderen niet (CGVS, p. 27). Op deze manier wordt de geloofwaardigheid van jouw verklaringen enkel verder ondermijnd.

Daarenboven kan je geen overtuigende verklaringen afleggen over de jongens uit de madrassa die naar jou gestuurd werden door de taliban nadat jij niet langer kwam opdagen in de madrassa. Zo blijkt je bijvoorbeeld niet te weten wie deze jongens waren (CGVS, p. 29). Je verklaart dat ze wel samen met jou in de madrassa zaten, maar dat je hen niet persoonlijk kent (CGVS, p. 29). Gewezen op het feit dat je voordien zei dat er slechts vijftien tot zestien jongens aanwezig waren in de madrassa en er daarom toch verwacht zou kunnen worden dat hij hen zou kennen, pas je jouw verklaringen weer aan en stel je dat je hun namen wel gekend zou hebben maar dat je dit nu niet meer zou weten omdat het al vier jaar geleden is en dat je in die vier jaar al veel moeilijkheden kende (CGVS, p. 29). Ook jouw voogd verklaart op het einde van jouw persoonlijk onderhoud dat bepaalde informatie verdwenen is en dat je zich zaken niet meer kan herinneren omdat het al lang geleden is dat je vertrokken bent (CGVS, p. 31). Deze opwerpingen kunnen echter niet volstaan als verschoning, gezien het hier opnieuw gaat over kernelementen uit jouw vluchtrelaas, waarvan verwacht kan worden dat zij jou, ook na het verstrijken van een bepaalde periode, bij zouden blijven en dat je deze zaken actief probeerde te herinneren in het kader van de procedure inzake jouw verzoek om internationale bescherming. Nog blijkt je strijdige verklaringen af te leggen over de modaliteiten waarin deze jongens jou opgedragen zouden hebben om terug te keren naar de madrassa. Bij de DVZ verklaarde je hierover dat de taliban deze jongens naar jouw vader stuurden om te zeggen dat jij terug moest keren naar de madrassa (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Op het CGVS stel je echter dat deze jongens naar jou kwamen, dat jij toen thuis was en jouw vader op de velden was (CGVS, p. 29-30). Na confrontatie, opper je dat het was toen je gedurende een jaar stopte met de madrassa dat de taliban die jongens naar jouw vader had gestuurd (CGVS, p. 29-30). Ook hier volstaat deze post factum aanpassing van jouw verklaring niet als verschoning, temeer gezien bij de DVZ duidelijk gesproken werd over de problemen die aan de basis lagen van jouw vertrek uit Afghanistan, en jouw verklaringen daar steeds handelden over wat er gebeurde nadat er jongens gedwongen werden meegenomen uit de madrassa (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Ook de manier waarop jij reageerde op wat deze jongens toen aan jou vroegen, blijkt niet consistent weergegeven in jouw verklaringen. Tijdens jouw vrije relaas zeg je dat je toen tegen deze twee jongens zei dat je niet naar de madrassa zou gaan, hoewel je dit later anders beweert en aangeeft dat je toen tegen deze jongens zei dat je wel zou gaan (CGVS, p. 23, 29). Bovenstaande elementen halen de geloofwaardigheid van jouw verklaringen ernstig onderuit.

Ook jouw verklaringen over de werkwijze waarop de taliban de jongens meenam uit de madrassa en ook jullie zouden meenemen, kunnen niet aannemelijk genoemd worden. Je beweert er van overtuigd te zijn dat de taliban na deze drie jongens uit jou en de andere jongens zouden meenemen (CGVS, p. 28). Gevraagd om welke reden ze dit dan niet onmiddellijk zouden gedaan hebben en jullie allemaal samen meenamen, kan je enkel stellen dat ze met die drie jongens meer gesprekken zouden gehad hebben (CGVS, p. 28). Gezien uit jouw verklaringen echter blijkt dat deze jongens gedwongen werden en zij de taliban smeekten hen niet mee te nemen, kan geenszins aangenomen worden dat gesprekken die de taliban vooraf met deze jongens zou gehad hebben om hen bijvoorbeeld te overtuigen van hun zaak hier ook maar enig verschil in zouden gemaakt hebben (CGVS, p. 23-24). Nog is het niet aannemelijk

dat de taliban jullie lieten zien hoe ze deze drie jongens dwongen om met hen mee te gaan, waardoor ze riskeerden dat jullie schrik zouden krijgen en op de vlucht zouden slagen, wat jullie ook effectief deden. Hierop gewezen stel je niet te weten om welke reden ze dit zo deden, dat er twee kamers waren in de madrassa en dat in de ene kamer taliban waren en in de andere kamer de studenten. De jongens waren samen met jullie in een kamer en de taliban kwamen en namen hen mee. Waarom zou je niet weten (CGVS, p. 28). Hiermee geef je echter allerm minst een uitklaring voor bovenstaande onwaarschijnlijkheid. Ook het feit dat de taliban voor de tweede keer naar jouw huis kwamen met het objectief om jou te dwingen hen te vervoegen maar dat ze dit niet onmiddellijk deden en gewoon weer weg gingen, is niet plausibel (CGVS, p. 23-24). Indien zij er zo op gebrand waren om jou te rekruteren en te dwingen om met hen mee te gaan, kan verwacht worden dat zij dit direct zouden trachten te bereiken, wanneer zij hier de kans toe hebben. Hierop stel je dat ze dit niet deden omdat jouw vader hen beloofde dat jij naar hen zou gaan (CGVS, p. 30). Het CGVS kan echter niet inzien om welke reden ze dit zouden geloven en zo zouden riskeren dat jij alsnog op de vlucht zou slaan. Jij en jouw vader zouden nota bene al twee keer gezegd hebben dat je naar hen zou gaan, wat niet waarachtig bleek te zijn (CGVS, p. 23-24). Opnieuw wordt zo afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van jouw verklaringen.

Bovendien blij je strijdige verklaringen af te leggen over wanneer de taliban of degenen die hen moesten vertegenwoordigen naar jouw huis kwamen, nadat jij weg gelopen was uit de madrassa toen je gezien had hoe ze andere jongens van daar hadden meegenomen. Zo verklaar je hierover aanvankelijk dat je stopte met naar de madrassa te gaan op dezelfde dag dat deze mensen genomen werden en dat de taliban een paar dagen later naar jou, naar jouw huis gekomen waren (CGVS, p. 21). Uit jouw vrije relaas bleek echter dat je nadat je wegliep uit de madrassa naar huis ging, vertelde aan jouw vader wat er gebeurd was, dat jouw vader toen naar de velden ging, jij bracht hem wat thee in de namiddag en in de vroege avond nog voor het donker was kwamen de taliban naar jullie huis en vroegen ze jouw vader waarom jij de klas verliet (CGVS, p. 23). Ook over de tweede en laatste keer dat men naar jouw huis kwam om naar jou te vragen, kan je geen eensluitende verklaringen afleggen. Bij DVZ verklaar je dat de laatste keer ongeveer een week was voor jij vertrok (Vragenlijst CGVS, vraag 5), hoewel je bij het CGVS verklaart dat dit twee dagen voor jouw vertrek zou geweest zijn (CGVS, p. 30). Na confrontatie verwijst je opnieuw naar het feit dat je toen in Kabul zou geweest zijn voor een week (CGVS, p. 30), wat om dezelfde redenen als voordien niet kan volstaan jouw tegenstrijdigheden over wanneer je vertrok en waar je toen verbleef uit te klaren. Ook hier kunnen de opmerkingen van jouw voogd en advocaat niet volstaan als verschoning, op basis van dezelfde argumentatie zoals hierboven aangegeven. Wederom wordt zo de geloofwaardigheid van jouw verklaringen aangetast.

Nog blij je niet te weten of de taliban na hun tweede bezoek aan jouw familie na jouw vertrek uit Afghanistan nog zouden langs gekomen zijn (CGVS, p. 14-15). Indien ze jou en jouw familie daadwerkelijk zouden viseren zoals je verklaart, is het niet aannemelijk dat ze na twee keer naar jou te vragen aan hen, zomaar gestopt zouden zijn (CGVS, p. 14-15). Je verklaart hierover dat je dit niet weet omdat jouw familie hier verder niets over zei (CGVS, p. 14-15). Gevraagd om welke reden ze hier verder niets over zouden vertellen gezien ze wel over de eerste twee keer vertelden, stel je dat ze over die twee bezoeken ook niets zeiden toen je onderweg was, en dit pas achteraf vertelden toen je in Brussel was (CGVS, p. 14-15). Dit klaart echter nog steeds niet uit om welke reden ze jou ook op dat moment of later niets zouden verteld hebben over eventuele latere bezoeken van de taliban. Gevraagd of jij toen vroeg of de taliban na die twee keer nog waren langs gekomen, stel je van niet. Gewezen op het feit dat dit toch wel belangrijke informatie is gezien dit gaat over de reden dat hij het land moest verlaten, geef je aan dat jouw familie de waarheid niet zouden vertellen als jij dit zou vragen (CGVS, p. 14-15). Ook dit is geen aannemelijke uitklaring, indien zij jou dan wel over de eerste twee bezoeken zouden verteld hebben. Ook bovenstaande elementen verwerpen de geloofwaardigheid van jouw verklaringen.

Wat betreft jouw verklaring dat je Afghanistan hebt verlaten uit vrees voor rekrutering door de taliban en jij omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf en de EUAA Country Guidance van april 2022) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakten van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door jou wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale

Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat haar persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Uit jouw verklaringen blijkt namelijk niet dat er ten aanzien van jou een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde jou bij de taliban te laten aansluiten. Hierop gewezen, opper je enkel dat de taliban mensen vroegen om met hen mee te gaan en dat ze hen dwongen indien ze dit niet deden (CGVS, p. 30). Je beperkt jou hier tot een blote bewering die niet bij machte is bovenstaande informatie te weerleggen. Jouw advocaat geeft nog aan dat uit informatie niet blijkt dat er geen gedwongen rekrutering is, maar dat er wel druk gezet kan worden op structurele manier, bv. door familie enzo (CGVS, p. 30). Dit wordt in bovenstaande geenszins betwist door het CGVS. Jouw advocaat verklaart dat dit in jouw geval ook zo zou zijn, wat echter nergens in concreto blijkt uit zijn of jouw verklaringen.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat je jouw vrees voor vervolging niet aannemelijk hebt gemaakt.

De documenten die je voorlegt, kunnen de beoordeling van het CGVS niet wijzigen. Jouw taskara en de taskara van jouw vader kunnen enkel jouw verklaringen over jouw identiteit, nationaliteit en familiebanden ondersteunen. Deze elementen staan hier niet ter discussie. Nog leg je foto's neer van jouw vader voor om aan te tonen dat hij gehandicapt is aan zijn ene been en erg geslagen werd aan andere been (CGVS, p. 23). Betreffende zijn handicap verklaar je dat zijn ene been korter zou zijn dan het andere (CGVS, p. 23). Aan een dergelijk document kan echter weinig bewijswaarde gekoppeld worden, gezien dit vooreerst een gesolliciteerd karakter vertoont en dus enkel gemaakt kan zijn met de opzet uw verklaringen hierover te ondersteunen. Uit een dergelijke foto kan, in tegenstelling tot een medisch document, dan ook allerminst objectief worden afgeleid dat jouw vader daadwerkelijk gehandicapt is. Jouw vader was volgens jouw al sinds jouw kindertijd gehandicapt en zou ondanks zijn handicap nog in staat geweest zijn te werken (CGVS, p. 23). Zelfs al zou dus kunnen aangenomen worden dat jouw vader gehandicapt is (quod non), kan dit niet volstaan om te spreken van een persoonlijke vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in jouw hoofde. Tot slot leg je via jouw voogd nog opmerkingen neer op de notities van jouw persoonlijk onderhoud. Deze opmerkingen beperken zich echter tot een passage over iets wat je meemaakte op jouw reisweg onderweg naar België. Dit hield geenszins verband met jouw aangehaalde vluchtmotieven en werd ook niet opgenomen in bovenstaande motivering. Hierdoor kunnen ook deze opmerkingen niets wijzigen aan de beoordeling van het CGVS.

Je brengt verder geen concrete elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Daar je geen dergelijke concrete elementen hebt aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op jouw persoonlijke situatie.

Je verklaart hierover bovendien ook zelf dat de machtsovername van de taliban geen invloed heeft op jouw regio of op de situatie van jouw familieleden daar omdat de taliban daar voordien ook reeds aanwezig waren (CGVS, p. 16). Ook nadat jou expliciet gevraagd werd of de machtsovername van de taliban invloed heeft op de redenen waarom je momenteel niet meer kan terugkeren naar Afghanistan, stel je dit niet te weten gezien er al lang taliban in jouw regio waren (CGVS, p. 30-31).

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde

incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Je bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Je laat na het bewijs te leveren dat jij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat jij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke

sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien

brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vreesen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), van artikel 10 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), van de artikelen 4 en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: koninklijk besluit van 11 juli 2003), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker gaat in dit middel als volgt in op de motieven van de bestreden beslissing:

"1. Gedwongen rekrutering

Verzoeker verklaarde het volgende tijdens zijn gehoor:

"(...)" (stuk 2, gehoorverslag CGVS p. 6)

Een beetje verder komt verzoeker tijdens zijn asielaanpak opnieuw terug op deze problematiek:

"(...)" (Gehoorverslag CGVS p. 21)

"(...)" (gehoorverslag CGVS p. 27, 28)

Verzoeker heeft bijgevolg duidelijk zijn vrees uiteengezet om te worden gerekruteerd door de Taliban indien hij in Afghanistan was gebleven.

Verwerende partij meent dat dat verzoekers vrees voor rekrutering en daarmee vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt omdat de Taliban zelden gebruikt maakt van gedwongen rekrutering:

(...) (stuk 1)

Dat het zelden gebeurt betekent niet dat het niet gebeurt. In zijn verklaringen maakt verzoeker duidelijk dat er inderdaad ook sprake was van vrijwillige rekrutering en het ronselen van jongeren die thuis

problemen hadden. Maar dat er dus in zijn geval en in het geval van de andere jongen bij de madrassa ook sprake was van gedwongen rekrutering. Deze praktijken sluiten elkaar niet uit.

Uit de onderstaande gezaghebbende rapporten blijkt duidelijk dat gedwongen rekrutering door de Taliban effectief gebeurt. Jongeren lopen in gebieden die onder controle zijn van de Taliban (zoals de regio waaruit verzoeker afkomstig is) wel degelijk een substantieel risico op gedwongen rekrutering. Weigeren is geen optie:

“(…)” (stuk 5 p.24)

Het mag hieruit ook duidelijk blijken dat gedwongen rekrutering ook kan voor een ‘taakje’, van eenvoudige zaken tot een zelfmoordaanslag, zonder dat je daardoor een talibanstrijder wordt en zonder dat je ‘betrouwbaar’ in die zin moet zijn, of inzage krijgt in hun plannen, werking, locatie, en andere gevoelige info. Gewoon gerekruteerd worden als instrument is iets volledig anders dan als strijder.

“(…)” (Stuk 5 p.43)

In dit stuk wordt ook uitgelegd hoe zij aan het werk gaan en voedsel en steun vragen aan de bevolking. Verzoeker verwijst hiernaar wanneer hij spreekt over de lokale bevolking die de taliban moet steunen door voedsel af te staan aan de taliban en hun strijders. Verzoeker heeft ook duidelijk verklaard dat de taliban hun centrum hadden gevestigd bij de madrassa en dat zij steun eisten van de lokale bevolking. Verweerder had moeten door vragen naar de rekruteringswijze en naar de sociale structuren in het dorp. Daar zou blijken dat net als uit de bronnen er sprake was van bepaalde gemeenschapsdruk en loyaliteit. Verder bevestigt hij dat zij ook jongens rekruteren. In dit verslag wordt er verwezen dat dit vaak wordt gedaan wanneer er een tekort is aan mankracht of als er op korte termijn een aanval moet worden gedaan. Wat ook strookt met het feit dat verzoeker en de andere jongens voor een tijd met rust werden gelaten maar intussen in de madrassa worden geïndoctrineerd om hen voor te bereiden wanneer ze nodig waren. Nogmaals dat het zelden gebeurt betekent niet dat het nooit gebeurt. Maar juist uit deze bronnen wordt bevestigd dat er wel sprake is van gedwongen rekrutering, op een manier die overeenkomt met het persoonlijke relaas van verzoeker.

Verzoeker vertelt tijdens zijn gehoor dat de taliban die aanwezig waren in de regio banden hadden met de lokale bevolking en de mullah. Wat weer strookt met de werkwijze genoemd door verweerder:

“(…)” (Gehoovorverslag CGVS p. 20)

Verder heeft hij eerder aangegeven dat de leider bij de madrassa banden had met de taliban en dat zoals verweerder zegt er rekrutering gebaseerd is op lokale verankering en de taliban beroep doet op hun netwerken. In casu de Mulla van de madrassa:

“(…)”

(gehoovorverslag CGVS p.18)

De nota van Amnesty International stelt :

“(…)” (stuk 6)

Ook het rapport van Asylus toont aan dat de Taliban gedwongen rekrutering toepast op jongeren in Kabul, een regio die zelfs niet eens onder controle staat van de Taliban:

“(…)” (stuk 7, p.42)

“(…)” (stuk 7, p.29)

Uit alle bovenstaande informatie is het duidelijk dat verzoeker, zoals hij reeds aangaf tijdens zijn gehoor, een risico loopt om te worden gerekruteerd door de Taliban. Dit element wat de kern vormt van zijn vluchtverhaal is onterecht verworpen door verweerder door te stellen dat dit zelden gebeurt.

Gezaghebbende landeninformatie toont verder aan dat gedwongen rekrutering door de Taliban wel vaker voorkomt. Zoals hierboven uiteengezet werd er in het geval van verzoeker gebruik gemaakt van de lokale madrassa en de mullah die daar aan het hoofd stond.

Uit de UNHCR Guidelines van 19 april 2016 (stuk 8) blijkt het volgende:

“(…)” (p. 44)

“(…)” (p.45)

In de voetnoten geeft UNHCR het volgende aan:

“(…)”

In het UNAMA ‘Population movement bulletin’ van april 2016 blijkt het volgende (stuk 8):

“(…)” (p. 3)

Het UNAMA ‘Afghanistan Midyear report 2016’ van juli 2016 (stuk 7) maakt UNAMA melding van een aantal incidenten waarbij kinderen werden gerekruteerd door de Taliban, en voegt daar aan toe:

“(…)” (p. 19)

Human Rights Watch spreekt in haar rapport ‘Afghanistan : Taliban Child Soldier Recruitment Surges’ van 17 februari 2016 (stuk 9) over een stijging van de rekrutering van kindsoldaten door de Taliban sinds midden 2015:

“(…)”

In het EASO rapport met betrekking tot de rekrutering door gewapende groepen valt het volgende te lezen (stuk 5) :

“(…)”

Ten slotte maakt het Landinfo rapport van juni 2017 (stuk 10) de volgende vaststellingen met betrekking tot rekrutering door de Taliban :

“(…)”

2. Geloofwaardige asielrelaas, leeftijd en ontwikkelingsachterstand

Verwerende partij beperkt zich in de bestreden beslissing tot een argumentatie waarom verzoekers verklaringen niet overtuigend zouden zijn. De redenen die worden aangehaald kunnen echter logisch worden verklaard en zijn bijgevolg geenszins voldoende om te besluiten tot ongeloofwaardigheid. Zij ondersteunen te meer het standpunt dat verzoeker erg jong is en zich beperkt kan uitdrukken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de bestreden beslissing onterecht geen geloof hechtte aan verzoekers problemen met de taliban.

De bestreden beslissing verwijst naar het feit dat verzoeker in andere landen een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend waaronder in Roemenië en Duitsland. Dit gedrag zou zowel de ernst als de geloofwaardigheid ondermijnen van de aangehaalde problemen in Afghanistan. Wetende dat verzoeker erg jong was toen hij Afghanistan verliet is het niet ondenkbaar dat hij door zijn omgeving is beïnvloed maar vooral graag wilden verder reizen naar zijn familie in België.

Daarnaast wordt gewezen op een zogenaamde tegenstrijdigheid over hoe lang verzoeker nu juist naar de madrassa zou zijn gegaan. Verwerende partij haalt aan dat verzoeker tijdens zijn gehoor bij DVZ en persoonlijke onderhoud twee verschillende termijnen noemt. Zij gaat echter volledig voorbij aan de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd:

Verzoeker stelde namelijk duidelijk dat hij één jaar niet gegaan zou zijn omdat er toen jongens uit de madrassa zich vrijwillig bij de taliban hadden aangesloten en dat hij toen bang was en stopte gedurende tijd, waarna hij terug ging. Nadat hij terug was gegaan, werden die andere jongens gedwongen meegenomen door de taliban en stopte hij opnieuw en verliet toen Afghanistan.

Zoals eerder uit de rapporten blijkt is het niet onlogisch dat er momenten van onrust waren waar de Taliban snel mensen nodig hadden en jongens gedwongen rekruteerde voor de aanvallen. Dus het is mogelijk dat hij en de andere jongens tijdens rustige momenten les konden volgen in de madrassa.

Verder zoals tijdens gehoor aangegeven hebben sommige inconsistenties te maken met zijn gebrek aan scholing en dat verzoeker moeite heeft met concepten als tijd en ruimte. Uit recente testresultaten blijkt dat verzoeker een ontwikkelingsachterstand heeft en zwakbegaafd is. (stuk 24) Verzoekers volgt dan ook lessen in het bijzonder onderwijs (stuk 25). Verder zoals door de advocaat aangegeven tijdens het gehoor zijn we nu een aantal jaren verder. Wel 6 jaar sinds zijn vertrek uit Afganistan en 2 jaar sinds zijn eerste DVZ verslag. Het is aannemelijk dat een kind, die op 10 jarige leeftijd Afghanistan heeft verlaten en bepaalde traumatische gebeurtenissen heeft meegemaakt moeite heeft om alles helder en consistent onder woorden kan brengen. Verzoekers minderjarige leeftijd wordt tevens niet betwist door verweerder.”

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4, 48/5 en 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

In dit middel voert verzoeker een uitvoerig betoog over de gewijzigde situatie in Afghanistan, waarbij hij wijst op de recente machtsovername door de taliban, en over de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar, waar hij vandaan komt. Verzoeker gaat tevens uitvoerig in op de risico's bij een terugkeer vanuit het Westen in het algemeen. Wat zijn persoon betreft, wijst hij nog op het volgende:

“Verzoeker is afkomstig uit een erg conservatief dorp in het district Kalakan, gelegen in een zeer rurale regio. Het is moeilijk in te schatten welk risico hij precies zou lopen, maar de kans om het slachtoffer van vervolging of ernstige schade te worden is reëel. Het Country Guidance rapport stelt dat niet alle personen onder het verwesteringsprofiel ook een gegronde vrees voor vervolging hebben. Er moet rekening worden gehouden met verschillende (niet-exhaustieve) indicatoren die een impact hebben op de beschermingsnood op basis van verwestering (p.80-81):

- Het gedrag van de verzoeker

- De regio van herkomst (waarbij er een groter risico is in rurale gebieden, en er ook plaatselijke verschillen kunnen bestaan in de toepassing van de Taliban normen)

- Geslacht

- De mate waarin men uit een conservatieve omgeving komt, en de perceptie van genderrollen in de familie

- Leeftijd: het kan namelijk moeilijk zijn voor kinderen van een bepaalde leeftijd om zich (opnieuw) aan te passen aan de sociale restricties in Afghanistan

- Duur van verblijf in een westers land
- Zichtbaarheid van de verzoeker
- ...

Verzoeker is intussen al 6 jaar weg uit Afghanistan, en door de grootte van zijn dorp zullen zowel zijn vertrek als zijn terugkeer ook onmiddellijk opvallen. Verzoeker kwam als een tiener naar België toe en is hier de voorbije twee jaar verder opgegroeid. Niet alleen is verzoeker intussen aangepast aan de westerse levensstijl (zo draagt hij broeken, scheert hij zijn baard, neemt hij geen religieuze lessen, ...), maar bovendien heeft hij zijn pubertijd doorgebracht in België wat een andere wereld is dan het leven van een leeftijdgenoot in Afghanistan. Hij gaat naar school, wat in Afghanistan niet kon door de aanwezigheid van de Taliban. Hij groeit op in een vrije en niet religieuze samenleving, wat zijn aanpassingsvermogen nog beperkter maakt, en het risico vergroot dat hij zich bepaalde gedragingen eigen heeft gemaakt die hem negatief in de aandacht brengen in het traditionele en religieuze Afghanistan. Daarbij dient eveneens rekening te worden gehouden met een context van verscherpte grenscontroles en strikter toepassing van de Sharia in het openbare leven sinds de overname van de Taliban.

Bovendien is er intussen voldoende landeninformatie beschikbaar, waaruit blijkt dat een beschermingsstatuut zich opdringt in gevallen van verwesterde jongens. Verwesterde Afghanen vallen daarbij in het bijzonder op na hun terugkeer wanneer het gaat om jongeren in hun tienerjaren, omdat zij door hun jonge leeftijd erg beïnvloedbaar zijn. Het is nog één iets om zich aan te passen aan de heersende rurale traditionele cultuur en de moeilijkheden die daarmee gepaard gaan, en zich aanpassen aan het repressieve, extremistische bestuur van de Taliban. Verzoeker weet in het bijzonder niet wat van hem verwacht wordt. Hij is in het bijzonder niet in staat om te beseffen hoe hij zelf 'anders' is dan vroeger, of zelfs 'anders' dan de 'andere' bevolking in Afghanistan. Dit terwijl de straffen op de normafwijking bijzonder ernstig zijn. Tevens zal zijn zwakbegaafdheid hem in een nog moeilijker positie brengen en zijn aanpassingsvermogen beperken.

Gelet op alle beschikbare landeninformatie, meent verzoeker dat in zijn hoofde wel degelijk een al dan niet gepercipieerde verwestering kan worden vastgesteld, en er voldoende indicaties zijn dat hij om die reden een beschermingsstatuut dient te verkrijgen.

Verzoeker heeft tevens bijzonder onderwijs gevolgd en heeft grootse gedeelte van zijn tiener jaren buiten Afghanistan doorgebracht.

Ook dit element diende bijgevolg te worden onderzocht door verwerende partij, quod non.

Verzoeker meent dat hij vanwege zijn specifieke situatie en individuele omstandigheden in aanmerking komt voor het vluchtelingenstatuut en subsidiaire bescherming."

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden een schoolattest van 18 oktober 2022 (stuk 3) en een onderzoeksverslag van 11 oktober 2022 (stuk 4) als nieuwe stavingstukken gevoegd. In de inventaris der stukken wordt tevens gerefereerd aan de volgende landeninformatie:

- de "COI Afghanistan Recruitment by armed groups" van EASO van september 2016 (stuk 5);
- het "United Nations in Afghanistan – Population Movement Bulletin" van UNAMA van 14 april 2016 (stukken 6 en 8);
- het "Afghanistan Midyear Report 2016. Protection of Civilians in Armed Conflict" van UNAMA van juli 2016 (stuk 7);
- het rapport "Afghanistan : Taliban Child Soldier Recruitment Surges" van Human Rights Watch van 17 februari 2016 (stuk 9);
- het rapport "Afghanistan : Recruitment to Taliban" van LandInfo van 29 juni 2017 (stuk 10);
- de "Guidelines on international protection: Child Asylum Claims under Articles 1(A)2 and 1(F) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees" van UNHCR van 22 december 2009 (stuk 11);
- de "Country Guidance: Afghanistan. Common analysis and guidance note" van EUAA van april 2022 (stuk 12);
- het rapport "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van EUAA van augustus 2022 (stuk 13);
- het "COI Report Report Afghanistan" van EASO van januari 2022 (stuk 14);
- de COI Focus "Afghanistan. Security situation in Jalalabad, Behsud and Surkhrod districts (Nangarhar province)" van 29 juni 2021 (stuk 15);
- het rapport "Afghanistan: Targeting of individuals" van EUAA van augustus 2022 (stuk 16).

2.2.2. Op 3 januari 2023 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende

nota neer waarbij zij de COI Focus “Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van 23 september 2022 voegt en waarin zij refereert aan het rapport “Afghanistan Security Situation” van EUAA van augustus 2022, aan de COI Focus “Afghanistan. Veiligheidssituatie” van 5 mei 2022, aan de “Afghanistan Country Focus” van EASO van januari 2022, aan het rapport “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van EUAA van augustus 2022, aan het “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van EASO van augustus 2020, aan het rapport “Afghanistan: Targeting of individuals” van EUAA van augustus 2022 en aan de “Country Guidance Afghanistan” van EUAA van april 2022.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van de middelen

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker in het eerste middel de schending aan van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU, van artikel 10 van de richtlijn 2013/32/EU en van de artikelen 4 en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen geschonden acht.

Het eerste middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt en de documenten die hij voorlegt deze beoordeling niet kunnen wijzigen, omdat (B) hij geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op zijn nood aan internationale bescherming, omdat (C) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die

erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (D) er niet gesteld kan worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien en omdat (E) het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van de middelen dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten omwille van problemen met de taliban, die wilden dat hij terug naar de *madrassa* ging nadat hij daarmee was gestopt toen hij daar had gezien dat de taliban drie jongens met geweld meenamen. Na zijn vertrek zouden de taliban nog twee keer zijn langsgesproken bij zijn gezinsleden om naar hem te vragen. Ze zouden daarbij zijn vader hebben geslagen.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de adjunct-commissaris slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst treedt de Raad de adjunct-commissaris bij waar deze er vooreerst op wijst dat verzoekers houding niet in overeenstemming gebracht kan worden met of niet getuigt van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt nader toegelicht:

“Zo zou je ook in andere Europese landen een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend onder valse namen en geboortedata, waaronder in Roemenië en Duitsland (zie administratief dossier, blauwe map, document 3). Je verklaart dit zo gedaan te hebben omdat je daar eigenlijk niet wilde blijven, maar gewoon voor korte tijd een verblijfplaats wilde hebben (CGVS, p. 22-23). Dit gedrag ondermijnt zowel de ernst als de geloofwaardigheid van de aangehaalde problemen in jouw land van herkomst. Er mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat indien je voor jouw leven zou vrezen, je zo snel mogelijk een ernstig verzoek om internationale bescherming zou indienen wanneer je daar de kans toe kreeg in een land van de Europese Unie. Dat je daarentegen verzoeken indienende op frauduleuze basis, wat ertoe geleid kon hebben dat je helemaal geen bescherming zou krijgen, gaat hier dan ook regelrecht tegenin. Dat je bewust de Europese asiendiensten trachtte te misleiden, ondermijnt bovendien ook jouw algemene geloofwaardigheid.”

Verzoeker wijst er in het eerste middel van zijn verzoekschrift op dat hij erg jong was toen hij Afghanistan verliet en acht het niet ondenkbaar dat hij door zijn omgeving is beïnvloed. Hij laat evenwel na *in concreto* toe te lichten door wie en op welke wijze hij werd beïnvloed, laat staan dat hij deze loutere bewering staft. Voorts acht de Raad een jonge leeftijd geen afdoende verschooning voor het geven van valse namen en geboortedata bij het indienen van meerdere verzoeken om internationale bescherming en voor het niet afwachten van de uitkomst van deze verzoeken. Zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld, getuigt een dergelijke houding niet van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Waar verzoeker nog stelt dat hij vooral graag wilde

verder reizen naar zijn familie in België, beperkt hij zich tot een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Hoe dan ook kan het loutere gegeven dat familie van verzoeker in België woont niet verschonen dat hij leugenachtige verklaringen aflegde in het kader van de asielprocedures die hij in andere Europese landen startte en dat hij de uitkomst van die procedures niet afwachtte. Bovendien dient er nog op te worden gewezen dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de adjunct-commissaris heeft doen besluiten dat verzoeker zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Zo wordt in de bestreden beslissing naast het voorgaande nog als volgt gesteld:

*“Daarnaast blijken ook jouw verklaringen omtrent jouw vluchtmotieven niet te kunnen overtuigen. Zo ben je bijvoorbeeld strijdig over hoe lang je nu juist naar de madrassa zou gegaan zijn. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde je dat je ongeveer een jaar naar de madrassa ging en dat er de eerste zes maanden geen probleem was, maar dat de taliban daarna regelmatig langskwam (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Tijdens jouw persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaar je echter dat je begonnen was met de madrassa toen je zes jaar oud was en hiermee stopte toen je tien jaar oud was (CGVS, p. 17). Gevraagd of je dan vier jaar naar de madrassa ging, beaamt je dit (CGVS, p. 17). Je geeft wel aan dat je soms niet ging als je iets anders te doen had, ziek was of als het een feestdag was (CGVS, p. 17). Ook wanneer jou later nog eens gevraagd werd hoe lang je al naar de madrassa ging toen die jongens van daar genomen werden door de taliban, zeg je dat dit ongeveer drie of drieënhalve jaar was (CGVS, p. 24). Wanneer jou gewezen wordt op het feit dat je dit bij de DVZ helemaal anders verklaarde, zeg je plots dat je één jaar niet gegaan zou zijn omdat er toen jongens uit de madrassa zich vrijwillig bij de taliban hadden aangesloten en dat je toen bang was en stopte voor ongeveer een jaar en acht of negen maanden, waarna je terug ging. Nadat je ongeveer acht of negen maanden terug ging, werden die jongens gedwongen meegenomen door de taliban en stopte je terug (CGVS, p. 24). Vooreerst moet er hier op gewezen worden dat indien je daadwerkelijk een jaar niet naar de madrassa zou gegaan zijn, je dit eerder had aangegeven zoals wanneer jou gevraagd werd hoe lang je nu eigenlijk ging en je zelf ook verklaarde dat je soms niet ging, zoals wanneer je ziek was of er feestdagen waren (zie boven). Dat je hier toen niets over verklaarde en dit louter *post factum* deed wanneer jou gewezen werd op tegenstrijdigheden in jouw verklaringen, tast de geloofwaardigheid van jouw verklaringen hierover ernstig aan. Dit kan dan ook niet volstaan om verschoning te bieden voor jouw tegenstrijdige verklaringen. Bovendien komen jouw “nieuwe” verklaringen over wanneer je stopte met de madrassa en hoe lang je terug ging voor er problemen ontstonden nog steeds niet met hoe je dit bij de DVZ verklaarde. Daar stelde je namelijk dat je een jaar ging en er toen na zes maanden problemen ontstonden (zie boven), wat niet hetzelfde is als dat je ongeveer acht of negen maanden terug ging waarna de jongens gedwongen werden meegenomen (zie boven). Omwille van bovenstaande wordt dan ook afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van jouw verklaringen.*

Bovendien blij je ook geen consistente verklaringen te kunnen afleggen over de aanwezigheid en problemen met de taliban in de madrassa. Zo verklaarde je zoals hierboven aangegeven dat er eerst zes maanden geen problemen waren en dat ze sinds dan regelmatig langskwamen (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Dit komt echter niet overeen met hoe je op het CGVS verklaart dat de taliban al in de madrassa waren en naar daar kwamen sinds voor jij naar daar ging (CGVS, p. 24). Wanneer jou later gevraagd wordt of de taliban dan al de hele tijd aanwezig waren in de madrassa toen jij daar ging en of ze in die periode dan regelmatig langskwamen, antwoordde je dat ze dit hun hoofdplaats was en dat ze daar altijd waren (CGVS, p. 25). Na confrontatie met jouw uitingen hierover bij de DVZ stel je dat de taliban daar altijd waren maar dat er eerst zes maanden geen problemen waren en ze dan pas begonnen met gesprekken over de islam en hen te vervoegen (CGVS, p. 25). Dit valt echter nog steeds niet te rijmen met jouw verklaringen bij de DVZ, waar je letterlijk zei dat ze na zes maanden regelmatig langskwamen (zie boven). Op deze manier kan je dan ook allerminst uitklaring bieden voor jouw tegenstrijdige verklaringen. Ook zo wordt de geloofwaardigheid van jouw verklaringen uitgehold.

Bij bovenstaande argumenten moet nog aangegeven worden dat jouw voogd aanhaalt dat er rekening moet gehouden worden met jouw gebrek aan scholing, het feit dat je zelfs de kalender niet kent en daarom problemen zou hebben met chronologie (CGVS, p. 31). Ook dit kan echter niet volstaan om jouw inconsistente verklaringen te verschonen. Indien je echter geen besef zou hebben van chronologie of tijd, kan verwacht worden dat je helemaal geen tijdsaanduidingen zou geven of zou zeggen dat je niet zou weten wanneer bepaalde zaken juist gebeurden. In het begin van jouw persoonlijk onderhoud werd jou ook expliciet gewezen op het feit dat het beter is te zeggen dat je iets niet weet, dan bepaalde zaken te verzinnen (CGVS, p. 6). Dat je desondanks strijdige tijdsaanduidingen geeft, wijst eerder op het afleggen van leugenachtige verklaringen dan op onwetendheid met betrekking tot chronologie. Jouw advocaat oppert dan weer dat de notities die bij de DVZ genomen werden zeer beknopt zijn, in telegramstijl genoteerd werden en dat er daarom geen conclusies zouden mogen getrokken worden uit

tegenstrijdigheden met verklaringen die je bij de DVZ aflegde (CGVS, p. 31). Hieromtrent is het belangrijk te benadrukken dat zowel het CGVS als de DVZ de deontologische plicht hebben om de verklaringen van een verzoeker om internationale bescherming letterlijk te noteren en dat de DVZ daarom geen samenvatting mag maken van wat een verzoeker zou gezegd hebben. Ook de tolken bij zowel het CGVS als de DVZ zijn verplicht de verklaringen van een verzoeker om internationale bescherming letterlijk en volledig over te brengen aan de interviewer. Bovendien werd bij aanvang van jouw persoonlijk onderhoud gevraagd naar eventuele opmerkingen over jouw verklaringen bij de DVZ. Je haalde toen geenszins aan dat er zaken foutief genoteerd of weergegeven waren bij jouw verklaringen omtrent jouw vluchtmotieven (CGVS, p. 7). Indien er toen zaken onvolledig of onjuist waren weergegeven, kan verwacht worden dat jij of jouw voogd of advocaat hier toen melding van zouden gemaakt hebben en niet pas op het einde van jouw persoonlijk onderhoud, wanneer meerdere tegenstrijdigheden bleken op te duiken tussen jouw verklaringen op het CGVS en de DVZ. Omwille van bovenstaande kunnen de tegenstrijdigheden in jouw verklaringen omtrent chronologie of tijdsaanduiding of tussen jouw verklaringen bij de DVZ en het CGVS dan ook niet verschoond worden door de opmerkingen van jouw voogd of advocaat hierover.

Verder blijken ook jouw verklaringen over de houding die jouw vader aannam met betrekking tot jouw problemen met de taliban niet eensluidend. Toen je een jaar stopte met les te volgen aan de madrassa omdat jongens zich daar toen vrijwillig hadden aangesloten bij de taliban, beweer je dat dit eigenlijk was omdat jouw vader toen bang was dat jij ook door hen zou meegenomen worden als je bleef gaan en dat de taliban jou zouden vragen om een zelfmoordaanslag te plegen (CGVS, p. 25). Later verklaar je dat de taliban al vier of vijf maanden voor de jongens werden meegenomen uit de madrassa (waarna je definitief stopte) aan het praten was over jihad en over hoe jullie hen moesten vervoegen (CGVS, p. 25-26). Jij zou toen tegen jouw vader verteld hebben over die gesprekken (CGVS, p. 25-26). Jouw vader reageerde hierop door te zeggen dat de taliban gewoon met jou aan het praten was, dat zij jou niet zouden meenemen en dat jij het niet serieus moest nemen (CGVS, p. 25-26). Pas nadat die jongens gedwongen werden meegenomen uit de madrassa zou hij zich zorgen gemaakt hebben (CGVS, p. 25-26). Dit kan echter niet in overeenstemming gebracht worden met de houding die jouw vader in het verleden aannam, toen hij al bang was dat jij zou meegenomen worden door de taliban wanneer een paar jongens zich vrijwillig bij hen hadden aangesloten (zie boven). Dat hij zich dan geen zorgen zou maken wanneer de taliban jou persoonlijk aansprak om hen te vervoegen, tart alle verbeelding. Hierop gewezen, herhaal je enkel dat jij het vertelde aan jouw vader, dat hij het niet serieus nam, zei dat ze gewoon met jou praatten en dat ze jou niet zouden dwingen om met hen mee te gaan (CGVS, p. 25-26). Hiermee bied je allerminst uitklaring voor jouw onverenigbare verklaringen. Ook zo wordt de geloofwaardigheid van jouw verklaringen op de proef gesteld.

Nog leg je strijdige verklaringen af over wanneer je juist gestopt zou zijn met naar de madrassa te gaan. Bij de DVZ verklaarde je dat dit een week voor jouw vertrek uit Afghanistan was (Vragenlijst CGVS, vraag 5), hoewel je bij het CGVS verklaart dat dit twee dagen voor jouw vertrek was (CGVS, p. 26). Na confrontatie zeg je dat het twee dagen voor jouw vertrek van thuis was en je hierna nog ongeveer een week in Kabul was dus dat je een week nadat je stopte met de madrassa Kabul verliet (CGVS, p. 26). Dit komt dan weer niet overeen met jouw verklaringen in het begin van jouw persoonlijk onderhoud bij het CGVS, waar je verklaarde dat de allerlaatste plaats waar je verbleef voor je het land verliet jouw eigen huis in Abzingani was (CGVS, p. 9). Hierover verklaar je dan weer dat je toen geen week in Kabul was, maar dat het een week duurde om van jouw dorp naar Kabul te gaan en dat je toen één nacht hier en één nacht daar verbleef maar niet goed wist waar dit allemaal was (CGVS, p. 26). Dit valt opnieuw niet te rijmen met jouw vorige verklaringen over jouw verblijf in Kabul of met het feit dat jou in het begin letterlijk gevraagd werd waar je verbleef net voor jouw vertrek (ook al was het maar heel kort) en toont aan dat je eigenlijk gewoon steeds probeert jouw verklaringen aan te passen wanneer jou gewezen wordt op ongerijmdheden. Ook hier kunnen de opmerkingen van jouw voogd en advocaat niet volstaan als verschoning, op basis van dezelfde argumentatie zoals hierboven aangegeven. Wederom wordt zo de geloofwaardigheid van jouw verklaringen op de helling gezet.

Wat verder frappeert is dat je ook over bepaalde kernelementen van jouw relaas problematische verklaringen aflegt. Zo blijkt je op een bepaald moment niet meer de namen van alle drie de jongens die werden meegenomen uit de madrassa te weten (CGVS, p. 27). Je geeft zelf aan dat het A. (...) en B. (...) waren en dat je de andere naam vergeten bent (CGVS, p. 27). Uit jouw vorige verklaringen bleek hier namelijk ook een zekere I. (...) bij geweest zijn (CGVS, p. 21). Dat je zijn naam plots niet meer weet, is toch wel op zijn minst opvallend te noemen, gezien je voordien zei dat er niet zoveel studenten in de madrassa waren (slechts vijftien tot zestien personen) en dat voordien verwees naar degene die je vergat als iemand van jouw vrienden die werd meegenomen (CGVS, p. 17, 21). Ook over de leeftijd van deze jongens, blijkt je geen consistentie te kunnen aanhouden. Aanvankelijk verklaarde je dat de drie jongens ouder waren dan jou (CGVS, p. 21). Wanneer later echter nog eens gevraagd werd hoe oud zij dan waren, stel je dat je het niet weet en dat ze misschien dezelfde leeftijd hadden als jou (CGVS,

p. 27). Gevraagd of je denkt dat ze van dezelfde leeftijd waren, of dat ze ouder of jonger waren, geef je aan dat degene van wie je de naam vergat ouder was en de anderen niet (CGVS, p. 27). Op deze manier wordt de geloofwaardigheid van jouw verklaringen enkel verder ondermijnd.

Daarenboven kan je geen overtuigende verklaringen afleggen over de jongens uit de madrassa die naar jou gestuurd werden door de taliban nadat jij niet langer kwam opdagen in de madrassa. Zo blijkt je bijvoorbeeld niet te weten wie deze jongens waren (CGVS, p. 29). Je verklaart dat ze wel samen met jou in de madrassa zaten, maar dat je hen niet persoonlijk kent (CGVS, p. 29). Gewezen op het feit dat je voordien zei dat er slechts vijftien tot zestien jongens aanwezig waren in de madrassa en er daarom toch verwacht zou kunnen worden dat hij hen zou kennen, pas je jouw verklaringen weer aan en stel je dat je hun namen wel gekend zou hebben maar dat je dit nu niet meer zou weten omdat het al vier jaar geleden is en dat je in die vier jaar al veel moeilijkheden kende (CGVS, p. 29). Ook jouw voogd verklaart op het einde van jouw persoonlijk onderhoud dat bepaalde informatie verdwenen is en dat je zich zaken niet meer kan herinneren omdat het al lang geleden is dat je vertrokken bent (CGVS, p. 31). Deze opwerpingen kunnen echter niet volstaan als verschoning, gezien het hier opnieuw gaat over kernelementen uit jouw vluchtrelaas, waarvan verwacht kan worden dat zij jou, ook na het verstrijken van een bepaalde periode, bij zouden blijven en dat je deze zaken actief probeerde te herinneren in het kader van de procedure inzake jouw verzoek om internationale bescherming. Nog blijkt je strijdige verklaringen af te leggen over de modaliteiten waarin deze jongens jou opgedragen zouden hebben om terug te keren naar de madrassa. Bij de DVZ verklaarde je hierover dat de taliban deze jongens naar jouw vader stuurden om te zeggen dat jij terug moest keren naar de madrassa (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Op het CGVS stel je echter dat deze jongens naar jou kwamen, dat jij toen thuis was en jouw vader op de velden was (CGVS, p. 29-30). Na confrontatie, opper je dat het was toen je gedurende een jaar stopte met de madrassa dat de taliban die jongens naar jouw vader had gestuurd (CGVS, p. 29-30). Ook hier volstaat deze post factum aanpassing van jouw verklaring niet als verschoning, temeer gezien bij de DVZ duidelijk gesproken werd over de problemen die aan de basis lagen van jouw vertrek uit Afghanistan, en jouw verklaringen daar steeds handelden over wat er gebeurde nadat er jongens gedwongen werden meegenomen uit de madrassa (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Ook de manier waarop jij reageerde op wat deze jongens toen aan jou vroegen, blijkt niet consistent weergegeven in jouw verklaringen. Tijdens jouw vrije relaas zeg je dat je toen tegen deze twee jongens zei dat je niet naar de madrassa zou gaan, hoewel je dit later anders beweert en aangeeft dat je toen tegen deze jongens zei dat je wel zou gaan (CGVS, p. 23, 29). Bovenstaande elementen halen de geloofwaardigheid van jouw verklaringen ernstig onderuit.

Ook jouw verklaringen over de werkwijze waarop de taliban de jongens meenam uit de madrassa en ook jullie zouden meenemen, kunnen niet aannemelijk genoemd worden. Je beweert er van overtuigd te zijn dat de taliban na deze drie jongens uit jou en de andere jongens zouden meenemen (CGVS, p. 28). Gevraagd om welke reden ze dit dan niet onmiddellijk zouden gedaan hebben en jullie allemaal samen meenamen, kan je enkel stellen dat ze met die drie jongens meer gesprekken zouden gehad hebben (CGVS, p. 28). Gezien uit jouw verklaringen echter blijkt dat deze jongens gedwongen werden en zij de taliban smeekten hen niet mee te nemen, kan geenszins aangenomen worden dat gesprekken die de taliban vooraf met deze jongens zou gehad hebben om hen bijvoorbeeld te overtuigen van hun zaak hier ook maar enig verschil in zouden gemaakt hebben (CGVS, p. 23-24). Nog is het niet aannemelijk dat de taliban jullie lieten zien hoe ze deze drie jongens dwongen om met hen mee te gaan, waardoor ze riskeerden dat jullie schrik zouden krijgen en op de vlucht zouden slagen, wat jullie ook effectief deden. Hierop gewezen stel je niet te weten om welke reden ze dit zo deden, dat er twee kamers waren in de madrassa en dat in de ene kamer taliban waren en in de andere kamer de studenten. De jongens waren samen met jullie in een kamer en de taliban kwamen en namen hen mee. Waarom zou je niet weten (CGVS, p. 28). Hiermee geef je echter allerm minst een uitklaring voor bovenstaande onwaarschijnlijkheid. Ook het feit dat de taliban voor de tweede keer naar jouw huis kwamen met het objectief om jou te dwingen hen te vervoegen maar dat ze dit niet onmiddellijk deden en gewoon weer weg gingen, is niet plausibel (CGVS, p. 23-24). Indien zij er zo op gebrand waren om jou te rekruteren en te dwingen om met hen mee te gaan, kan verwacht worden dat zij dit direct zouden trachten te bereiken, wanneer zij hier de kans toe hebben. Hierop stel je dat ze dit niet deden omdat jouw vader hen beloofde dat jij naar hen zou gaan (CGVS, p. 30). Het CGVS kan echter niet inzien om welke reden ze dit zouden geloven en zo zouden riskeren dat jij alsnog op de vlucht zou slaan. Jij en jouw vader zouden nota bene al twee keer gezegd hebben dat je naar hen zou gaan, wat niet waarachtig bleek te zijn (CGVS, p. 23-24). Opnieuw wordt zo afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van jouw verklaringen.

Bovendien blijkt je strijdige verklaringen af te leggen over wanneer de taliban of degenen die hen moesten vertegenwoordigen naar jouw huis kwamen, nadat jij weg gelopen was uit de madrassa toen je gezien had hoe ze andere jongens van daar hadden meegenomen. Zo verklaar je hierover aanvankelijk dat je stopte met naar de madrassa te gaan op dezelfde dag dat deze mensen genomen werden en dat

de taliban een paar dagen later naar jou, naar jouw huis gekomen waren (CGVS, p. 21). Uit jouw vrije relaas bleek echter dat je nadat je wegliep uit de madrassa naar huis ging, vertelde aan jouw vader wat er gebeurd was, dat jouw vader toen naar de velden ging, jij bracht hem wat thee in de namiddag en in de vroege avond nog voor het donker was kwamen de taliban naar jullie huis en vroegen ze jouw vader waarom jij de klas verliet (CGVS, p. 23). Ook over de tweede en laatste keer dat men naar jouw huis kwam om naar jou te vragen, kan je geen eensluitende verklaringen afleggen. Bij DVZ verklaar je dat de laatste keer ongeveer een week was voor jij vertrok (Vragenlijst CGVS, vraag 5), hoewel je bij het CGVS verklaart dat dit twee dagen voor jouw vertrek zou geweest zijn (CGVS, p. 30). Na confrontatie verwijst je opnieuw naar het feit dat je toen in Kabul zou geweest zijn voor een week (CGVS, p. 30), wat om dezelfde redenen als voordien niet kan volstaan jouw tegenstrijdigheden over wanneer je vertrok en waar je toen verbleef uit te klaren. Ook hier kunnen de opmerkingen van jouw voogd en advocaat niet volstaan als verschoning, op basis van dezelfde argumentatie zoals hierboven aangegeven. Wederom wordt zo de geloofwaardigheid van jouw verklaringen aangetast.

Nog blijkt je niet te weten of de taliban na hun tweede bezoek aan jouw familie na jouw vertrek uit Afghanistan nog zouden langs gekomen zijn (CGVS, p. 14-15). Indien ze jou en jouw familie daadwerkelijk zouden viseren zoals je verklaart, is het niet aannemelijk dat ze na twee keer naar jou te vragen aan hen, zomaar gestopt zouden zijn (CGVS, p. 14-15). Je verklaart hierover dat je dit niet weet omdat jouw familie hier verder niets over zei (CGVS, p. 14-15). Gevraagd om welke reden ze hier verder niets over zouden vertellen gezien ze wel over de eerste twee keer vertelden, stel je dat ze over die twee bezoeken ook niets zeiden toen je onderweg was, en dit pas achteraf vertelden toen je in Brussel was (CGVS, p. 14-15). Dit klaart echter nog steeds niet uit om welke reden ze jou ook op dat moment of later niets zouden verteld hebben over eventuele latere bezoeken van de taliban. Gevraagd of jij toen vroeg of de taliban na die twee keer nog waren langs gekomen, stel je van niet. Gewezen op het feit dat dit toch wel belangrijke informatie is gezien dit gaat over de reden dat hij het land moest verlaten, geef je aan dat jouw familie de waarheid niet zouden vertellen als jij dit zou vragen (CGVS, p. 14-15). Ook dit is geen aannemelijke uitklaring, indien zij jou dan wel over de eerste twee bezoeken zouden verteld hebben. Ook bovenstaande elementen verwerpen de geloofwaardigheid van jouw verklaringen.”

Hieruit blijkt dat de adjunct-commissaris het door verzoeker ingediende verzoek om internationale bescherming op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om deze motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het stellen dat hij zijn vrees om te worden gerekruteerd door de taliban indien hij in Afghanistan was gebleven duidelijk heeft uiteengezet en het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) gegeven verklaringen, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

Waar verzoeker met betrekking tot de vastgestelde tegenstrijdigheid in zijn verklaringen over hoe lang hij naar de *madrassa* zou zijn gegaan in het eerste middel van zijn verzoekschrift betoogt dat volledig voorbij wordt gegaan aan zijn verklaringen dat hij één jaar niet gegaan zou zijn omdat er toen jongens uit de *madrassa* zich vrijwillig bij de taliban hadden aangesloten en dat hij toen bang was en stopte en daarna terugging, mist het middel feitelijke grondslag. Uit de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissing blijkt immers dat hiermee wel degelijk rekening werd gehouden. Er wordt immers op gewezen dat verzoeker dit niet eerder had aangegeven hoewel hem werd gevraagd hoe lang hij nu eigenlijk ging en hij zelf ook verklaarde dat hij soms niet ging, zoals wanneer hij ziek was of er feestdagen waren. Dat uit rapporten zou blijken dat er momenten van onrust waren waar de taliban snel mensen nodig hadden en jongens gedwongen rekruteerden voor de aanvallen, doet aan de voorgaande vaststellingen, die betrekking hebben op de persoon van verzoeker, geen afbreuk.

Waar verzoeker in het eerste middel nog laat gelden dat sommige inconsistenties te maken hebben met zijn gebrek aan scholing en dat hij moeite heeft met concepten als tijd en ruimte, wordt er op gewezen dat een desgevallend gebrek aan scholing niet kan verklaren dat hij inconsistente verklaringen aflegt over de aanwezigheid van en problemen met de taliban in de *madrassa*, over de houding die zijn vader aannam met betrekking tot zijn problemen met de taliban, over wanneer hij juist gestopt zou zijn met naar de *madrassa* te gaan, over de modaliteiten waarin de jongens uit de *madrassa* die door de taliban naar hem gestuurd werden hem opgedragen zouden hebben om terug te keren naar de *madrassa*, over zijn reactie op wat deze jongens toen aan hem vroegen en over wanneer de taliban of degenen die hen moesten vertegenwoordigen naar zijn huis kwamen nadat hij weggelopen was uit de *madrassa* toen hij gezien had hoe ze andere jongens van daar hadden meegenomen. De Raad wijst er in dit verband op

dat ongeletterdheid de verstandelijke vermogens niet aantast en dat verzoeker geenszins aantoonde dat hij niet over de verstandelijke vermogens beschikt om eenvoudige vragen over de gebeurtenissen die hem zijn voorgevallen te beantwoorden. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt, kan indien hij geen besef zou hebben van chronologie of tijd, verwacht worden dat verzoeker helemaal geen tijdsaanduidingen zou geven of zou zeggen dat hij niet zou weten wanneer bepaalde zaken juist gebeurden, temeer nu hij in het begin van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS expliciet werd gewezen op het feit dat het beter is te zeggen dat hij iets niet weet dan bepaalde zaken te verzinnen. De Raad volgt de adjunct-commissaris dan ook waar deze oordeelt dat de omstandigheid dat verzoeker desondanks strijdige tijdsaanduidingen geeft eerder wijst op het afleggen van leugenachtige verklaringen dan op onwetendheid met betrekking tot chronologie. Voorts kan uit het onderzoeksverslag van 11 oktober 2022 dat verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt (stukkenbundel verzoeker, stuk 4) en uit het loutere gegeven dat verzoeker lessen volgt in het bijzonder onderwijs (stukkenbundel verzoeker, stuk 3) niet blijken dat hij niet in staat zou zijn om consistente antwoorden aan te reiken op vragen inzake eenvoudige, direct waarneembare en elementaire zaken in verband met de gebeurtenissen die hem zouden zijn overkomen en die tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst zouden hebben geleid. Hetzelfde kan worden gesteld over het gegeven dat verzoeker nog minderjarig is.

Ook het tijdsverloop sedert de feiten kan de gedane vaststellingen niet verklaren. Van een verzoeker om internationale bescherming die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van het relaas, die hij persoonlijk heeft meegemaakt en die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek uit zijn land. Daar de aangehaalde gebeurtenissen een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, kunnen zij geacht worden in verzoekers geheugen te zijn gegrift zodat hij bij machte zou moeten zijn deze op coherente en duidelijke wijze uiteen te zetten. Dat verzoeker als kind bepaalde traumatische gebeurtenissen zou hebben meegemaakt, betreft een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die dan ook evenmin een verklaring bieden voor de hierboven gedane vaststellingen.

Het betoog van verzoeker is bijgevolg niet dienstig om de hierboven aangehaalde gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn vluchtrelaas, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernoemen.

Daarbij komt nog het volgende:

“Wat betreft jouw verklaring dat je Afghanistan hebt verlaten uit vrees voor rekrutering door de taliban en jij omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf en de EUAA Country Guidance van april 2022) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakten van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door jou wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat haar persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Uit jouw verklaringen blijkt namelijk niet dat er ten aanzien van jou een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde jou bij de taliban te laten aansluiten. Hierop gewezen, opper je enkel dat de taliban mensen vroegen om met hen mee te gaan en dat ze hen dwongen indien ze dit niet deden (CGVS, p. 30). Je beperkt jou hier tot een blote bewering die niet bij machte is bovenstaande informatie te weerleggen. Jouw advocaat geeft nog aan dat uit informatie niet blijkt dat er geen gedwongen rekrutering is, maar dat er wel druk gezet kan worden op structurele manier, bv. door familie enzo (CGVS, p. 30). Dit wordt in bovenstaande geenszins betwist door het CGVS. Jouw advocaat verklaart dat dit in jouw geval ook zo zou zijn, wat echter nergens in concreto blijkt uit zijn of jouw verklaringen.”

Verzoeker kan worden gevolgd voor zover hij in het eerste middel van zijn verzoekschrift laat gelden dat de omstandigheid dat gedwongen rekrutering zelden gebeurt niet betekent dat het niet gebeurt. Er wordt *in casu* evenwel niet betwist dat gedwongen rekrutering door de taliban plaatsvindt in Afghanistan. Wel wordt er gesteld dat dit slechts zelden gebeurt omdat ze over voldoende vrijwilligers beschikken die zich bij hen willen aansluiten en dat verzoeker er niet in slaagt *in concreto* aannemelijk te maken dat zijn persoonlijk geval afwijkt van de hierboven geschetste rekruteringswijze van de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene informatie waaruit blijkt dat (gedwongen) rekrutering door de taliban voorkomt in bepaalde regio's van Afghanistan, doch waaruit niet kan blijken dat dit meer dan zelden voorkomt en dat de wijze waarop deze voorkomt anders is dan in de bestreden beslissing wordt geschetst, doet verzoeker geen afbreuk aan de hierboven aangehaalde motieven.

Waar verzoeker in het eerste middel nog aanvoert dat de *protection officer* van het CGVS had moeten doorvragen naar de rekruteringswijze en naar de sociale structuren in het dorp, dient erop te worden gewezen dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij al dan niet aflegt en dat het niet aan de *protection officer* is om het gehoor te sturen. Op het CGVS gewezen op het gegeven dat de taliban over meer dan genoeg vrijwilligers beschikken en gevraagd waarom dit in zijn geval anders zou zijn, antwoordde verzoeker louter dat ze die mensen vroegen om vrijwillig met hen mee te gaan en hen dwongen wanneer ze niet meegingen (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 30). Over een tekort aan mankracht of een aanval die op korte termijn moest worden gedaan, repte verzoeker niet, zodat hij zich wat dit betreft in zijn verzoekschrift beperkt tot loutere beweringen (*post factum*). Uit zijn verklaringen op het CGVS waaruit verzoeker citeert in zijn verzoekschrift, blijkt dat de taliban in zijn regio banden hebben met de *malik*, de *mullah* en de ouderen, doch dat deze de taliban niet echt steunden. Aldus weerlegt verzoeker niet dat uit zijn verklaringen niet blijkt dat er ten aanzien van hem een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen om hem bij de taliban te laten aansluiten.

Aldus slaagt verzoeker er ook niet in de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 5, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De adjunct-commissaris motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door verzoeker neergelegde documenten:

"Jouw taskara en de taskara van jouw vader kunnen enkel jouw verklaringen over jouw identiteit, nationaliteit en familiebanden ondersteunen. Deze elementen staan hier niet ter discussie. Nog leg je foto's neer van jouw vader voor om aan te tonen dat hij gehandicapt is aan zijn ene been en erg geslagen werd aan andere been (CGVS, p. 23). Betreffende zijn handicap verklaar je dat zijn ene been korter zou zijn dan het andere (CGVS, p. 23). Aan een dergelijk document kan echter weinig bewijswaarde gekoppeld worden, gezien dit vooreerst een gesolliciteerd karakter vertoont en dus enkel gemaakt kan zijn met de opzet uw verklaringen hierover te ondersteunen. Uit een dergelijke foto kan, in tegenstelling tot een medisch document, dan ook allerm minst objectief worden afgeleid dat jouw vader daadwerkelijk gehandicapt is. Jouw vader was volgens jouw al sinds jouw kindertijd gehandicapt en zou ondanks zijn handicap nog in staat geweest zijn te werken (CGVS, p. 23). Zelfs al zou dus kunnen aangenomen worden dat jouw vader gehandicapt is (quod non), kan dit niet volstaan om te spreken van een persoonlijke vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in jouw hoofde. Tot slot leg je via jouw voogd nog opmerkingen neer op de notities van jouw persoonlijk onderhoud. Deze opmerkingen beperken zich echter tot een passage over iets wat je meemaakte op jouw reisweg onderweg naar België. Dit hield geenszins verband met jouw aangehaalde vluchtmotieven en werd ook niet opgenomen in bovenstaande motivering. Hierdoor kunnen ook deze opmerkingen niets wijzigen aan de beoordeling van het CGVS."

Deze motieven worden door verzoeker op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

De algemene informatie waaraan verzoeker in het verzoekschrift refereert, heeft geen betrekking op de persoon van verzoeker, noch op de persoonlijke feiten die verzoeker aanvoert en kan dan ook niet volstaan om deze feiten aan te tonen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande besluit de Raad dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij door de taliban gerekruteerd of vervolgd zal worden.

Waar verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

Verzoeker vestigt in zijn verzoekschrift tevens de aandacht op mogelijke problemen van (toegeschreven) verwestering.

In zoverre daaruit kan worden gedistilleerd dat verzoeker van mening is dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *"een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer :*

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en

- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;"

Er dient te zijn voldaan aan beide voorwaarden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89).

Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft (eerste voorwaarde). Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Uit de rapporten die voorliggen, blijkt evenwel dat deze groep zeer divers is, zowel wat betreft de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Er kan ook niet worden gesteld dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze 'verwesterde Afghanen' en 'terugkeerders' hun eigenheid behouden (tweede voorwaarde). Afhankelijk van de mate waarin ze zijn 'verwesterd', zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' niet kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet, omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden.

In de vervolgingsgronden is er echter ook sprake van 'godsdienst' en 'politieke overtuiging'. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Zoals het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond 'godsdienstige overtuiging' wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdienstige identiteit te behouden. Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond 'politieke overtuiging' is vereist dat het gedrag is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Opdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden is dus vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt.

In casu besluit de Raad dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingsvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor de verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

Daarnaast is het niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer naar Afghanistan inspannt om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. In de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022 wordt immers aangegeven dat personen kunnen worden gezien als ‘verwesterd’, onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-moslim beschouwd worden. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen (p. 78 en 80-81). Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem of haar een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, “*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*”, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid ‘*to play the game*’.

Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het verder van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige “*geldende normen*” in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan.

Ten eerste blijkt uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie dat de *de facto* regering van de taliban de vorige grondwet van de Islamitische Republiek Afghanistan heeft opgeschort. Ook werd er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De *sharia* laat verschillende interpretaties toe en kent verschillende stromingen. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de ‘*de facto*’ taliban-regering reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd heeft, net als de provinciale *de facto* regeringen. Bij de machtsovername heeft de *de facto* regering de rechterlijke macht ontmanteld. Het systeem van rechtspreken dat de taliban voor de machtsovername in bepaalde landelijke gebieden hebben ingevoerd, trachten ze over te brengen naar de stedelijke centra. In dit systeem zijn vonnissen grotendeels gebaseerd op mondeling bewijs (EUAA, *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 29-31). Deze *de facto* regering heeft opnieuw het ‘*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: MPVPV) opgericht, een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Dit ministerie wordt heden geleid door Sheikh Muhammad Khalid Hanafi, een religieuze geleerde. Hij zou zelf een minder conservatieve stroming binnen de taliban vertegenwoordigen, maar zijn *de facto* ministerie telt verschillende conservatieve geleerden die een strikte toepassing van de *sharia* wensen (EUAA, *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Het MPVPV is gemandateerd om de interpretatie van de *sharia* door de taliban te handhaven. Volgens UNAMA bestaat het mandaat uit “*een mix van beleidsbepaling, advies, toezicht, klachtenbehandeling en handhavingsbevoegdheid over een reeks onderwerpen*”. Het officiële discours is dat de richtlijnen afkomstig uit dit *de facto* ministerie slechts aanbevelingen zijn, maar ze worden in vele gebieden daadwerkelijk gehandhaafd, waarbij ook geweld wordt gebruikt. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat de MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden en muziek heeft verstrengd. Op 15 juni 2022 had UNAMA weet van ten minste 30 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41-42). Het MPVPV bestaat uit drie directoraten, waaronder “*een afzonderlijk departement binnen Kaboel*”. Het eerste directoraat is verantwoordelijk voor het uitvoeren van *hisbah* (gemeenschapsmoraal) en heeft tien agenten (*muhtasibeen*) in elk politiedistrict. Het geeft advies aan personen bij controleposten, alsook bij ceremonies, winkels en andere openbare plaatsen. Het tweede directoraat waarborgt de veiligheid van voormalige tegenstanders van de taliban door hen kaarten uit te reiken zodat ze hun immuniteit kunnen aantonen. Het derde directoraat behandelt de klachten met betrekking tot wangedrag van de taliban.

Het ministerie is ook opgedeeld in een civiele en een militaire afdeling waarbij de militaire afdeling de gevallen van wangedrag van personeelsleden behandelt. Echter blijkt uit de landeninformatie dat dit *de facto* ministerie in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit *de facto* ministerie beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met “gedrags- en kledingkwesaties” (EUAA, *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30, en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41).

Ten tweede blijkt uit de informatie waarnaar het rapport “*Afghanistan Security Situation*” van EUAA van augustus 2022 verwijst dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden. De toepassing van “*amr bil-maruf*” (“*deugdzaamheidsbevordering*” ofwel “*de talibancodes*”) verschilde vóór de machtsovername door de taliban van district tot district daar officiële beleidslijnen of precieze richtlijnen ontbraken. Het ontbreken van een samenhangend beleid en richtlijnen voor de hele beweging betekende dat het lot van overtreeders plaatselijk werd bepaald door *amr bil-maruf* of rechtstreeks door plaatselijke commandanten, in samenwerking met de plaatselijke geestelijken en in overeenstemming met de plaatselijke gevoeligheden. Weliswaar waren bepaalde talibancommandanten tolerant ten aanzien van bepaalde gedragingen en activiteiten zoals het niet hebben van een baard, het luisteren naar muziek, het schoollopen van meisjes, enzovoort daar ze de bevolking voor zich trachtten te winnen (voetnoot 152: Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*, 15 juni 2022, in EUAA, *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Echter waren er ook berichten die wezen op een tendens om geleidelijk aan een strenger beleid te voeren naarmate de taliban meer invloed kregen in een gebied (EUAA, *common analysis* april 2022, p. 78). Heden bestaan er nog steeds lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45-48). In de landeninformatie wordt aangegeven dat zuidelijk Afghanistan een gebied is waar de sociale normen de afgelopen 20 jaar minder veranderd zijn, in tegenstelling tot delen van oostelijk, zuidoostelijk, centraal en noordelijk Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 42 en 46). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van de MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de facto* ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de facto* ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*, 15 juni 2022, in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30).

Ten derde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de *de facto* taliban-autoriteiten weinig “*directe beperkingen*” hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden verwijderd zijn. In juli 2022 werd opgemerkt dat in de Pansjirvallei alsook nabij de Afghaans-Iraanse grens meer *checkpoints* worden opgericht. Via deze *checkpoints* speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan* augustus 2022, p. 68 en 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de *de facto* taliban-autoriteiten opgeroepen om meer “*professionals*” in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 32).

Ten vierde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de *de facto* talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van *Pashtu* origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten vertrokken zijn, wat als “*verkeerd*” en “*verdacht*” wordt beschouwd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Evenwel hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk

Afghanen oproepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. In maart 2022 heeft de taliban een “*Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren*” opgericht. Deze commissie is in mei 2022 van start gegaan en mag onder meer informatie verzamelen over personen die uit Afghanistan zijn vertrokken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Volgens de terugkeercommissie zijn 150 voormalige regeringsfunctionarissen en politieke figuren teruggekeerd. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt voorts dat voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Er wordt melding gemaakt van vluchten uit Turkije met passagiers uit het Westen die banden hadden met Afghanistan. Het lijkt erop dat ze voor een kort verblijf zijn teruggekeerd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). Het is wel zo dat de infrastructuur van de *de facto* taliban-regering uiterst zwak is, en de taliban niet in staat worden geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban’s impact on the population*, juni 2022, p. 38, in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze verweven zijn met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in *Pashtu*-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban’s impact on the population*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Een bron oordeelde dat de berichten die men op sociale media platforms schrijft en deelt waarschijnlijk geen gevolgen zullen hebben, tenzij deze berichten aanleiding geven tot de dood of arrestatie van een persoon. Evenwel hebben internationale media bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban’s impact on the population*, juni 2022, p. 23-24, in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban.

De Raad is zich ervan bewust dat de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat er sinds de machtsovername door de taliban verschillende uitdagingen bestaan bij het verzamelen van informatie over Afghanistan. De rapporten wijzen op een verminderde en beperkte mediadekking, de sluiting van lokale mediakanalen en gevluchte journalisten, politieke inmenging van de taliban in het werk van journalisten, bedreigingen van en geweld tegen verslaggevers en mediakanalen en moeilijkheden om de betrouwbaarheid van bronnen/informatie te verifiëren en te bevestigen, vooral met betrekking tot sociale media. Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, blijkt uit het geheel van de objectieve landeninformatie die door beide partijen aan de Raad wordt voorgelegd niet dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Immers, niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert zal als verwesterd worden beschouwd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het EHRM van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”.

Aldus blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk. Een persoonlijk risico voor verzoeker om als verwesterd te worden beschouwd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, moet *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van zij die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk zijn (EUAA, *Country Guidance Afghanistan*, april 2022, p. 49). De meest recente landeninformatie die door beide partijen wordt bijgebracht, laat niet toe anders te oordelen.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij aangereikt te worden. Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie opgenomen in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen die onder het profiel vallen van een toegeschreven verwestering een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is nog steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren, zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een westers land en de zichtbaarheid van de persoon. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA waarnaar verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 81).

Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen beoordeeld te worden.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Te dezen voert verzoeker in het tweede middel van zijn verzoekschrift aan dat hij intussen al zes jaar weg is uit Afghanistan en dat door de grootte van zijn dorp zowel zijn vertrek als zijn terugkeer onmiddellijk zullen opvallen. Hij stelt dat hij als een tiener naar België kwam en hier de voorbije twee jaar verder is opgegroeid. Niet alleen is hij intussen aangepast aan de westerse levensstijl (zo draagt hij broeken, scheert hij zijn baard, neemt hij geen religieuze lessen, ...), maar bovendien heeft hij zijn pubertijd doorgebracht in België, wat een andere wereld is dan het leven van een leeftijdgenoot in Afghanistan, aldus verzoeker, die nog stelt dat hij naar school gaat (hij volgt bijzonder onderwijs), wat in Afghanistan niet kon door de aanwezigheid van de taliban, en dat hij opgroeit in een vrije en niet religieuze samenleving, wat zijn aanpassingsvermogen nog beperkter maakt en het risico vergroot dat hij zich bepaalde gedragingen eigen heeft gemaakt die hem negatief in de aandacht brengen in het traditionele en religieuze Afghanistan. Verzoeker meent voorts dat eveneens rekening moet worden gehouden met een context van verscherpte grenscontroles en een striktere toepassing van de *sharia* in het openbare leven sinds de overname van de taliban.

Waar verzoeker verklaart dat hij intussen al zes jaar weg is uit Afghanistan, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die geen steun vindt in zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 18 mei 2021 dat hij ongeveer 2,5 jaar geleden uit Afghanistan is vertrokken (adm. doss., stuk 7, map 'DVZ', Verklaring DVZ, p. 12, nr. 33) en op het CGVS op 1 september 2022 dat hij Afghanistan vier jaar geleden had verlaten (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 22). Een samenlezing van deze verklaringen leert dat verzoeker tussen 4 en 4,5 jaar geleden uit Afghanistan vertrokken is, waarvan hij ongeveer 1 jaar in Turkije heeft verbleven (adm. doss., stuk 7, map 'DVZ', Verklaring DVZ, p. 12, nr. 33).

Uit de loutere omstandigheid dat verzoeker sinds twee jaar in België verblijft en iets meer dan drie jaar in Europa heeft verbleven, kan verder niet worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. Verzoeker laat na om *in concreto* aan te tonen dat zijn verblijf in Europa hem dermate heeft verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. De Raad stelt immers vast dat verzoeker geen concrete elementen

aanreikt waaruit blijkt dat hij zich dermate westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan om deze reden problemen zal kennen onder het taliban-regime en zijn huidige wetgeving, voorschriften, gebruiken en aanbevelingen. Enig internaliseren van westerse waarden en normen wordt niet *in concreto* aangetoond.

De Raad herhaalt dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat het gaat om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat voor hem bijzonder belangrijk is om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag verwacht worden dat hij dit opgeeft indien hij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren, als uiting van een politieke of religieuze overtuiging. Door louter te beweren dat hij intussen is aangepast aan de westerse levensstijl (hij zou broeken dragen, zijn baard scheren en geen religieuze lessen nemen) en te laten gelden dat hij in België naar school gaat en buitengewoon onderwijs volgt, wat hij staft aan de hand van een schoolattest (stukkenbundel verzoeker, stuk 3), blijft verzoeker daartoe evenwel in gebreke.

Verzoeker duidt verder nergens *in concreto* aan dat er in zijn hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen die aanleiding kunnen geven tot een toegeschreven verwestering.

Ondanks het feit dat hij reeds op zeer jonge leeftijd Afghanistan zou hebben verlaten en een deel van zijn vormende jaren in België doorbracht, kan worden aangenomen dat verzoeker op de hoogte is van de Afghaanse normen en gewoontes en daarnaar gevormd is. Verzoeker, die 16 jaar is, ging in Afghanistan naar de *madrassa* en spreekt *Pashtou*. Hoewel dit uiteraard niet wegneemt dat hij op jonge leeftijd (14 jaar) in België is toegekomen, kan op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier niet worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verzoeker verklaarde verder dat hij via zijn neven in België nog contact heeft met zijn familie in Afghanistan (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13) zodat, bij gebrek aan elementen die hierover anders doen denken, kan worden aangenomen dat hij er nog steeds beschikt over een familiaal netwerk.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Zoals hierboven reeds werd gesteld, kunnen stigmatisering of uitstoting echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoeker reikt in het kader van zijn beschermingsverzoek echter geen concrete elementen of aanwijzingen aan waaruit blijkt dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging.

Voorts maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban en zijn er geen indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van problemen met de taliban, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Wat betreft het betoog in het tweede middel over het bewind van de taliban en hun strikte interpretatie van de *sharia*, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Te dezen blijft verzoeker in gebreke een persoonlijke vrees voor vervolging aan te tonen.

Waar verzoeker in het tweede middel citeert uit het arrest nr. 181 307 van 26 januari 2017 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, die nog maar twee jaar in België is en iets meer dan drie jaar in Europa heeft verbleven, een deel van zijn vormende jaren in Afghanistan heeft gehad en er over een netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor (rekrutering door) – de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (heden de richtlijn 2011/95/EU). Het begrip "*ernstige schade*" in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt:

"vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...)".

Zo verduidelijkt het Hof van Justitie in zijn rechtspraak dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, b), "*moet voortvloeien uit de gedragingen van derden*", *in casu* de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35).

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst.

In het arrest “*M’Bodj*” stelde het Hof van Justitie:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”

(HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M’Bodj*, pt. 36 en 40, eigen onderlijning; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie volgt aldus de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst specifiek, dit is individueel, wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat niet *ipso facto* kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49). Verder stelt de rechtspraak van het Hof van Justitie zeer helder dat een verzoeker tevens moet aantonen dat hij opzettelijk, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling. Ten slotte kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld. Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan die actor.

Samenvattend kan worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, een onmenselijke behandeling aldus moet worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (EASO, *Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*, december 2016, p. 109).

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie, meent de Raad dan ook dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022 waarin wordt gesteld dat het algemene gebrek aan gezondheidszorg, onderwijs of andere socio-economische omstandigheden (zoals moeilijkheden om in levensonderhoud of in huisvesting te voorzien) niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 15, b), van de richtlijn 2011/95/EU, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor, bijvoorbeeld wanneer er sprake is van een intentionele weigering van adequate gezondheidszorg aan een verzoeker (p. 32 en 115).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die worden veroorzaakt door (i) objectieve factoren, enerzijds, dan wel (ii) actoren, anderzijds.

Indien precaire leefomstandigheden eerder worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bv. een medische aandoening of droogte), dan

hanteert het EHRM een hoge drempel. Het EHRM oordeelt in zulke gevallen dat enkel “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (zie bv. EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42-45, waar het EHRM oordeelde dat het risico niet voortvloeide uit een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, maar wel uit een natuurlijke ziekte en het gebrek aan adequate zorgen in het land van herkomst). Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, daar de schade in deze omstandigheden niet voortvloeit uit een gedraging, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van een actor.

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of nalaten van actoren, dan kan een schending van artikel 3 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat een verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zulke situatie werd door het EHRM tot nu toe slechts tweemaal vastgesteld, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, *M.S.S./België en Griekenland*, § 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk*, § 278-283).

In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijk karakter van deze rechtspraak.

Zo benadrukt het EHRM dat in de zaak “*M.S.S.*” volgende elementen doorslaggevend waren: (i) de status van de betrokken verzoeker als lid van een kwetsbare groep met nood aan bijzondere bescherming, *in casu* de groep van asielzoekers; (ii) de positieve verplichtingen voortvloeiend uit de EU-wetgeving, met name wat opvang in een EU-lidstaat betreft, ten aanzien van deze groep; en (iii) de onverschilligheid en nalatigheid van de EU-lidstaat om aan deze EU-verplichtingen te voldoen waardoor de betrokken asielzoeker terechtkomt in een situatie van extreme armoede.

Dat het EHRM deze benadering uit de zaak “*M.S.S.*” vervolgens eveneens toepaste op de zaak “*Sufi en Elmi*”, bij de beoordeling van een intern vestigingsalternatief, is volgens het EHRM enkel te wijten aan de uitzonderlijke en extreme omstandigheden in vluchtelingen- en IDP-kampen in Zuid- en Centraal-Somalië waar duidelijk en uitgebreid bewijs aantoonde dat de humanitaire crisis overwegend (*‘predominantly’*) was te wijten aan directe en indirecte handelingen van alle partijen in het Somalische conflict die gebruik hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisaties hadden geweigerd (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 90-91).

De Raad stelt vast dat Afghanistan zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds bevond in een preciaire socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperioden, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict.

Het EHRM oordeelde op 29 januari 2013 met betrekking tot de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dat de toenmalige situatie, die weliswaar zeer ernstig was wegens het aanhoudende conflict, niet vergelijkbaar was met die in Zuid- en Centraal-Somalië. Zo stipte het EHRM aan dat Afghanistan wél een functionerende centrale regering had en dat nog steeds een functionerende infrastructuur aanwezig was, anders dan Somalië dat sinds 1991 geen functionerende centrale regering meer heeft. Verder bleek dat Afghanistan, en in het bijzonder Kabul waarheen de verzoeker zou worden teruggestuurd, onder controle van de regering stond, in tegenstelling tot het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië, dat sinds 2008 onder controle staat van islamitische opstandelingen. Tevens benadrukte het EHRM dat er in Afghanistan een aanzienlijke aanwezigheid was van internationale hulporganisaties, in tegenstelling tot in Somalië, waar internationale hulporganisaties de toestemming werd geweigerd om in meerdere gebieden actief te zijn. Ten slotte oordeelde het EHRM dat, hoewel de moeilijkheden en tekortkomingen in de voorzieningen voor personen met een handicap in Afghanistan niet konden worden onderschat, evenmin kon worden gezegd dat die problemen het gevolg waren van een opzettelijk handelen of nalaten van de Afghaanse autoriteiten. Het EHRM was dan ook van oordeel dat in die omstandigheden de problemen waarmee de betrokken

verzoeker zou worden geconfronteerd bij terugkeer grotendeels het gevolg zouden zijn van ontoereikende sociale voorzieningen door een gebrek aan middelen. Aldus werd gekozen voor de benadering van het Hof van Justitie in de zaak “*N. tegen het Verenigd Koninkrijk*”, wat inhoudt dat van een schending van artikel 3 van het EVRM enkel sprake is “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*” (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. tegen Verenigd Koninkrijk*).

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist. Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd. Het gemiddelde inkomen is met een derde gedaald, de tewerkstellingsgraad is gedaald en een groot deel van de bevolking bevindt zich in een situatie van voedselonzekerheid of loopt het risico om in zulke situatie terecht te komen. Het Wereldvoedselprogramma meldde op 20 mei 2022 dat ongeveer 19,7 miljoen personen – bijna de helft van de Afghaanse bevolking – extreme voedselonzekerheid kennen. Daarvan bevinden ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een noodsituatie en 20 000 personen in een catastrofale situatie. UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft, waarvan 9,3 miljoen personen in extreme nood zijn. Het aantal mensen dat het risico loopt op acute voedselonzekerheid wordt verwacht te stijgen tot 22,8 miljoen, meer dan de helft van de Afghaanse bevolking.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend (*‘predominantly’*) wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Na een zorgvuldige lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precaire economische situatie, milieuomstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

Voor de machtsovername door de taliban was Afghanistan reeds sterk afhankelijk van buitenlandse hulp. Hiermee werd 75% van alle overheidsuitgaven gefinancierd doch dit leidde tot slechts zeer bescheiden verwezenlijkingen. Wijdverspreide corruptie had een negatieve impact op de economie alsook op investeringen in de privésector. Dit was één van de oorzaken waarom de privésector en privé-investeringen in Afghanistan onderontwikkeld bleven, naast het gewapend conflict, politieke instabiliteit, de druk op de economie als gevolg van de *influx* van terugkeerders, bureaucratische inefficiëntie en *brain drain*.

De machtsovername door de taliban heeft geleid tot een plotse (tijdelijke) onderbreking van deze internationale kapitaalinstroom en van financiële en economische hulp alsook tot een ernstige verstoring van het goederen- en dienstenverkeer, onder meer omwille van de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran. De enige humanitaire hulp die bleef voortlopen, hoewel in beperkte mate, gebeurde grotendeels via NGO's en IGO's.

Sinds september 2021 is de Afghaanse economie, die zo afhankelijk is van buitenlandse hulp, in vrije val, wat heeft geleid tot een ineenstorting van de openbare dienstverlening en het Afghaanse bancaire systeem.

Deels omwille van reeds bestaande internationale sancties opgelegd door de Verenigde Naties en de Verenigde Staten ten aanzien van individuen die behoren tot de taliban, deels omwille van economische acties ondernomen door de internationale gemeenschap, werden de Afghaanse buitenlandse

geldreserves na de machtsovername bevroren. De overdracht van middelen en hulp verschuldigd door de Wereldbank, het International Monetary Fund en andere internationale donoren werd tevens nagenoeg onmiddellijk opgeschort. Voorts beslisten regeringen en internationale financiële instellingen om niet langer rechtstreeks zaken te doen met de Afghaanse Centrale Bank. Dit veroorzaakte een liquiditeitscrisis. Afghaanse banken beperkten vervolgens de mogelijkheid om geld over te schrijven of op te nemen. Dit verhinderde bedrijven om betalingen uit te voeren of te ontvangen, toegang te krijgen tot hun kapitaal of de salarissen van hun werknemers te betalen. Ook de uitbetaling van lonen aan ambtenaren werd hierdoor bemoeilijkt. Het zorgde tevens voor een terugval en disrupties in buitenlandse handel alsook importrestricties. Internationale organisaties of NGO's, werkzaam in ontwikkelingshulp, werden verhinderd om de salarissen van hun medewerkers te betalen. Huishoudens konden geen buitenlandse geldoverdrachten meer ontvangen of toegang krijgen tot hun spaargeld. Overheidssectoren zoals onderwijs en gezondheidszorg konden niet meer naar behoren functioneren.

In november 2021 werd het gebruik van buitenlands geld in Afghanistan verboden door de *de facto* overheid en werd van de bevolking geëist om enkel *Afghanis* te gebruiken voor hun financiële transacties.

Wegens de moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, heeft het informele *hawala*-systeem voor geldovermakingen aan belang gewonnen. De beperking op het overmaken van geld naar en binnen Afghanistan is momenteel ook een van de belangrijkste belemmeringen voor internationale organisaties die in het land ontwikkelingshulp willen verlenen. Ook zij moeten steeds meer gebruik maken van het *hawala*-systeem. Het *hawala*-systeem heeft echter ook te lijden onder de financiële crisis in het land, omdat *hawala*-verstrekkers hun diensten niet meer kunnen aanbieden, of althans niet meer in dezelfde mate als voorheen, als gevolg van de algemene liquiditeitscrisis en de beperkingen in het banksysteem.

De ineensstorting van het bankwezen en het monetaire stelsel alsook het tekort aan *cash* leidde tot een devaluatie van de Afghaanse munt, een versnelde inflatie door hoge prijzen voor levensmiddelen, het verlies van bijna vijfhonderdduizend banen en een algemene inkrimping van de Afghaanse economie. Het bruto binnenlands product van Afghanistan kromp met ongeveer 20-30% nadat de Taliban aan de macht kwamen.

Bovendien had en heeft de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang voor vrouwen tot de arbeidsmarkt een impact op de Afghaanse economie. Tevens zijn tal van privé-initiatieven, geleid door en gericht tot vrouwen, gedwongen stopgezet.

Tezelfdertijd lijdt Afghanistan momenteel onder de gevolgen van de ergste droogte in 27 jaar. Het heeft geleid tot de slechtste oogst in 35 jaar en een tekort dat wordt geschat op maximaal 3 miljoen ton tarwe. Om tekorten in de oogst te compenseren was er reeds een beleid om landbouwproducten in te voeren, zoals tarwe, maar dit wordt in gevaar gebracht door de liquiditeitsproblemen van de *de facto* Afghaanse overheid. Daarbij kwam ook nog eens de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, dat gevolgen had voor de voedselzekerheid in Afghanistan.

Resolutie 2651 werd in december 2021 aangenomen door de VN Veiligheidsraad, waardoor het sanctieregime werd aangepast en humanitaire bijstand, financiële transacties en de levering van goederen en diensten nodig voor deze bijstand werden vrijgesteld. In januari 2022 lanceerde de VN een oproep om 5 miljard dollar aan noodhulp. Eveneens in januari 2022 hebben de Verenigde Staten 308 miljoen dollar toegezegd. In februari 2022 verklaarde de regering van de Verenigde Staten dan weer van plan te zijn de helft van de 7 miljard dollar aan bevroren tegoeden in een hulpfonds te storten en de andere helft aan de families van de slachtoffers van de aanslagen van 11 september 2001 te geven. Ook in februari 2022 besloten de Verenigde Staten om de sancties die hadden geleid tot de ineensstorting van de Afghaanse economie sinds de overname door de Taliban te versoepelen. In maart 2022 ontving de Afghaanse centrale bank zo'n 32 miljoen dollar in contante hulp van de Verenigde Staten.

Het voorgaande neemt niet weg dat humanitaire organisaties worden geconfronteerd met tal van moeilijkheden en belemmeringen om de noodzakelijke humanitaire hulp te bieden. Ze kennen ernstige operationele uitdagingen door onzekere geldstromen als gevolg van terughoudendheid bij banken en een overmatige naleving van de internationale sancties tegen de Taliban uit vrees om overtredingen tegen de sancties te begaan. Ook bedrijven krijgen om deze reden te maken met ernstige beperkingen in hun operationele capaciteit.

In juni 2022 werden de provincies Paktia en Khost getroffen door een aardbeving waarbij meer dan duizend doden vielen en meer dan zesduizend gewonden. Daarop vroegen de taliban om internationale bijstand.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is en de door de taliban aangestelde functionarissen ervaring missen in het bankwezen en financiële zaken, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren.

Het is weliswaar zo dat de Verenigde Naties tussen 19 augustus en 31 december 2021 196 incidenten hebben gedocumenteerd die betrekking hadden op hun werkzaamheden, in de eerste plaats op hun personeel, waaronder 111 gevallen van intimidatie, 39 met criminaliteit verband houdende incidenten, 10 arrestaties en 30 incidenten waarbij gebouwen, kantoren en eigendommen van de Verenigde Naties werden gevisieerd. Het totaal is een aanzienlijke stijging ten opzichte van de 34 incidenten die in dezelfde periode in 2020 werden geregistreerd. Terzelfdertijd hebben de agentschappen van de Verenigde Naties hun operaties in het hele land voortgezet, waarbij alle belangrijke en enkele minder belangrijke routes werden gecontroleerd en ontruimd voor gebruik (UN Security Council, *The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security*, Report of the Secretary-General, A/76/667 – S/2022/64, p. 5).

In september 2021 en in februari 2022 herhaalden de *de facto* overheden hun belofte om de veiligheid van humanitair personeel en hun bewegingsvrijheid te garanderen.

In maart 2022 gaf UNOCHA aan dat door de drastische afname van het willekeurig geweld veel belemmeringen voor humanitair personeel wegvielen om te reizen naar moeilijk bereikbare gebieden in vergelijking met daarvoor. UNOCHA gaf evenwel ook aan te worden geconfronteerd met interferenties van lokale overheden in hun werkprocessen, bv. in de voedselbedeling. Er wordt gemeld dat in 57% van de districten humanitair personeel te maken kreeg met geweld of bedreigingen. In de periode van 1 januari 2022 tot 30 april 2022 rapporteerde UNOCHA een totaal van 134 incidenten van geweld tegen humanitair personeel, goederen en gebouwen, waarvan 70 werden gepleegd door gewapende criminele groeperingen en 57 door de taliban en 3 door ISKP. In latere maanden zijn er nog meldingen geweest van zulke incidenten (EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022, p. 178).

Hoewel deze incidenten van geweld tegen humanitair personeel zorgwekkend zijn en in het oog moeten worden gehouden, kan in deze stand van zaken niet worden gesteld dat humanitair personeel op een systematische wijze wordt gevisieerd of op systematische wijze wordt verhinderd in het uitoefenen van zijn werkzaamheden.

In maart 2022 noteerde de Wereldbank dat doorlopende humanitaire bijstand had bijgedragen tot een zekere economische stabilisatie, met een licht verbeterde wisselkoers, een meer stabiele inflatie en een lichte stijging in tewerkstelling alsook in lonen. Niettemin zou het minstens nog tot 2031 duren voordat het Afghaanse BNP terugkeert tot het niveau van 2020. Volgens de Wereldbank vereist dit onder meer het versoepelen van beperkingen in de financiële sector, een groeiend politiek vertrouwen in de talibanregering, toegenomen investeringen in de privésector, meer mogelijkheden voor vrouwen om deel te nemen aan de economie en een stabiele veiligheidssituatie.

Na een zorgvuldige analyse van het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Verzoeker brengt geen concrete elementen aan die een ander licht kunnen werpen op deze analyse.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdendeerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, pt. 30); en

- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 39).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat, maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof van Justitie heeft in het arrest *“Elgafaji”* verder geoordeeld dat, conform artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het land van herkomst terugkeert, zoals uit artikel 8, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU blijkt (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 40).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt de *“Country Guidance Afghanistan”* van EUAA van april 2022 in acht genomen. In deze *“Country Guidance”* wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. Bij de beoordeling van de veiligheidssituatie moet rekening gehouden worden met volgende elementen:

- (i) de aanwezigheid van actoren van geweld;
- (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken;
- (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten;
- (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is;
- (v) het aantal burgerslachtoffers;
- (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en
- (vii) de verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover de Raad beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de informatie uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met *Improvised Explosive Devices* (IED's) allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (ANSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het *National Resistance Front* (NRF) in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berrbommen, magnetische bommen en *targeted killings*. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke *collateral damage* onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode aan het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in *quasi* heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden *raids* uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en *targeted killings* uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

Het CGVS maakt onder andere gebruik van cijfergegevens over veiligheidsincidenten uit de databank van ACLED. De ACLED-gegevens opgenomen in de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 23 september 2022 kunnen beschouwd worden als een *update* van de ACLED-data uit de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022. De veiligheidsincidenten, met uitzondering van '*riots*', '*protests*' en '*strategic developments*' worden opgenomen. Het grootste aantal veiligheidsincidenten gebeurt in Kabul (250), gevolgd door Panjshir (227), Baghlan (186), Nangarhar (182) en Takhar (119). ACLED voert incidenten met geoprecisie type 3 (waarvoor geen specifieke informatie over de locatie beschikbaar is) in onder de hoofdplaats van de provincie, terwijl deze incidenten in eender welk district van de provincie kunnen hebben plaatsgevonden. Voor de provincie Nangarhar, waarvan verzoeker verklaart afkomstig te zijn, kende ACLED geoprecisie 3 toe aan negen incidenten in de verslagperiode. Het gaat om drie incidenten die als *battles* gecodeerd zijn (aanvallen door het NRF, ISKP of onbekenden op de taliban) en zes incidenten die gecodeerd zijn als *violence against civilians* (twee incidenten gericht tegen personen aan wie banden met ISKP werden toegeschreven, de moord op twee salafi's, een beschieting van een huwelijkskonvooi door de taliban nabij een controlepost waarbij de bruid gewond geraakte, de ontvoering van een dokter door onbekenden en een incident gericht tegen twee lokale journalisten).

Volgens de UCDP-gegevens opgenomen in het rapport "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022 gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 om 298 veiligheidsincidenten, *i.e.* '*incidents with at least one recorded fatality*', over het ganse land waarbij het aantal doden wordt geschat op 1 765 in totaal. De provincies die het meest werden geraakt door deze incidenten zijn Nangarhar (71 incidenten), Panjshir (55), Baghlan (35) en Kabul (35). Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in deze periode voornamelijk in de provincie Kabul (298), gevolgd door Kunduz (121), Balkh (77), Kandahar (65) en Panjshir (61).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij veelal religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Uit data van UNAMA over burgerslachtoffers sinds 2009, wanneer UNAMA is gestart met de systematische documentatie, tot 15 juni 2022 blijkt een duidelijke trendbreuk sinds de machtsovername van de taliban.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit *quasi* elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde 759 000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan in de periode 1 januari – 30 november 2021, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1 155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde 2,2 miljoen *internal displaced persons* (IDP's) die teruggekeerd waren naar hun regio van herkomst in de tweede helft van 2021.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van *open combat* of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting. Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie wordt aangevoerd, ontslaat dit verzoeker niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband, bijvoorbeeld met betrekking tot zijn regio van herkomst, *in casu* de provincie Nangarhar. Verzoeker laat na deze aan te voeren.

De informatie waarnaar hij in zijn verzoekschrift verwijst, is ofwel achterhaald ofwel dezelfde als, of ligt minstens in lijn met, de informatie waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gestoeld.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig februari tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN